

*H*LUCKÉ noviny

číslo 4/2012

ŘÍJEN - LISTOPAD - PROSINEC 2012

Vydává Město Hluk • Cena 15 Kč

Veselé Vánoce

Foto: Štěpán Mitáček

Biřmování

Vážení občané,
nastává krásná předvánoční doba, která by se měla určitě nést ve slavnostním duchu, aby Vánoce byly plné klidu, pohody odpoutání se od každodenních starostí, plné rodinné pohody.

Hodně jsme všichni za uplynulý rok zažili, mnohé se nám podařilo, mnohé naopak čeká na dokončení. Z pohledu života našeho města bych si dovolil vzpomenout jednu stavbu, kterou se nám podařilo zdárně dotáhnout do konce, a to rekonstrukci vozovky v ulici Antonínské. Výší investice cca 6 milionů Kč sice nepředstavuje až tak zásadní počín, ale myslím si, že pro zlepšení života obyvatel především této ulice se jedná o akci, jež si majitelé zdejších domů po několikaletém odkladu plně zaslouží.

Děkuji touto cestou všem, kterým jsme způsobili téměř půlroční komplikace s dopravou do zaměstnání, do svých příbytků

a s parkováním automobilů, za trpělivost, s níž většina z Vás k výše uvedené akci přistupovala.

Zároveň děkuji těm hluckým občanům, kteří svou každodenní činností přispívají ke zdárnému rozvoji našeho města, k jeho zkrášlování a utváření podmínek pro spokojené žití. Věřím, že si v právě probíhajícím adventním čase oddechne, navštívíme své blízké, navštívíme některý z programů bohaté kulturní vánoční nabídky a navodíme ve svých duších pravou pohodovou atmosféru.

Přeji Vám radostné svátky plné toho nejcennějšího – zdraví, lásky, rodiny, přátel.

Přeji Vám všem, abyste nadcházející rok prožili podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

Ing. Jan Šimčík - starosta

Pozvánka na kulturní akce

6. 1.	Novoroční koncert	14.00	kostel sv. Vavřince
12. 1.	Myslivecký ples	20.00	tvrz
19. 1.	Hasičský ples	20.00	tvrz
26. 1.	Vyhlášení nejlepšího sportovce Města Hluk za rok 2012	19.00	tvrz
2. 2.	Městský krojový ples	20.00	tvrz
9. 2.	Rodičovský ples	20.00	sportovní hala
10. 2.	Fašanková obchůzka	13.00	tvrz
16. 2.	Vinařský ples	20.00	sportovní hala
3. 3.	Košť kysaného zelí	13.00	tvrz
5. 3.	Hlucký slaviček	15.00	tvrz
24. 3.	Malované vajíčko na červené šňůrce a velikonoční jarmark	14.00	památkové domky
31. 3.	Košť slivovice	10.00	tvrz

O čem jednalo zastupitelstvo?

BUDE PENKŮV STATEK KULTURNÍ PAMÁTKA?

Na zářijovém jednání zastupitelstva (25. 9.) měli jeho členové hlasovat o postupných opravách či demolici objektů Penkova (tzv. Lichtenštejnova) statku mimo budovy v ulici Hřbitovní, ale místo toho hlasovali o prohlášení tohoto objektu za kulturní památku. 16 zastupitelů nesouhlasilo s tím, aby byl Penkův statek kulturní památkou, jeden se zdržel hlasování.

O využití bývalého Penkova statku se vedou dlouholeté debaty, které se více rozproudily vloni na podzim, kdy přišel Miroslav Šuránek s návrhem na odkoupení objektu, jeho zrekonstruování, symbolickém pronájmu městu a zřízení kotelny na biomasu. Na veřejných zasedáních zastupitelstva se jednalo o konkrétním využití jednotlivých částí a budov. Po dlouhých debatách, zda bude v objektu amfiteátr, park, knihovna, ubytování a mnohé jiné, odstoupil Miroslav Šuránek od původního záměru vložit do rekonstrukce Penkova statku vlastní peníze.

Rada města se problematikou objektu zabývala na svých zasedáních a rozhodla se požádat projektanta, stavební firmu a historika k posouzení daného stavu. Byly proto vypracovány odborné posudky nahlízející na problematiku z několika hledisek (finanční, stavební a historické): projektant odhadl sanaci a rekonstrukci dvou objektů na cca 92 milionů korun, zatímco demolici a výstavbu nového areálu ocenil na cca 93 milionů korun. Firma, která rekonstruovala Panský dvůr v Kunovicích se měla vyjádřit, zda rekonstruovat nebo zbořit areál, doporučila demolici. Posledním osloveným byl hlucký rodák a vedoucí historického oddělení Moravského zemského muzea, Mgr. Jiří Mitáček, PhD., který posuzoval objekt z historického hlediska. Na základě těchto fakt se rada města na zasedání 12. 9. 2012 usnesla doporučit zastupitelstvu zbourání objektů Penkova statku mimo budovy v ulici Hřbitovní. Návrh na demolici objektů se však na jednání zastupitelstva nedostal, neboť mezi tím byla Miroslavem Šuránkem na Ministerstvo kultury podána žádost o prohlášení objektu tzv. Lichtenštejnova statku za kulturní památku. Ministerstvo kultury pověřilo pracovníky odboru památkové péče Zlínského kraje o prošetření a vydání stanoviska k podnětu Miroslava Šuránka. Do doby, než se ukončí řízení ve věci prohlášení Penkova statku za kulturní památku, nelze s objektem nic dělat – nelze jej zbourat ani opravit. V případě, že bude objekt prohlášen za kulturní památku, nebude již nikdy v kompetenci města samovolně řešit výstavbu

a opravy v objektu. O každou sebemenší opravu bude muset město požádat památkový ústav. Do ukončení správního řízení musí město objekt zabezpečit před poškozením a zničením.

Bolestné téma, které pravděpodobně nebude v dohledné době dořešeno, nechává opětovně prostor pro diskusi a zanechává spoustu otázek: Zbourat areál a postupně vystavit půdorysně totožný komplex budov? Zbourat areál a nechat prostranství zeleným náměstím a místem odpočinku? Za drahé peníze sanovat stávající areál? Pokud Penkův statek zachováme, bude areál životaschopný, když máme v dnešní době problémy obsadit přímo v centru Hluku volné objekty vhodné k podnikání? Otazníků je mnohem více...

Otázky však nepřichází pouze k využití Penkova statku. Po zveřejnění zápisu z jednání zastupitelstva se mnozí ptají: Může jedinec požádat o prohlášení objektu města za kulturní památku bez vědomí vlastníka? Proč Miroslav Šuránek žádost na Ministerstvo kultury zaslal?

Stejně jako v předchozím čísle Hluckých novin jsme dali prostor „protistraně“ a tyto otázky položili Miroslavu Šuránkovi:

Předně zdravím všechny čtenáře Hluckých novin, pokusím se po čase znovu vysvětlit svůj postoj k Penkovu statku, který opět vyvolal spoustu otázek a polemik.

Nejdříve ke konkrétním otázkám paní redaktorky Ivety Mátlové.

Může jedinec požádat o prohlášení objektu města za kulturní památku bez vědomí vlastníka?

Ano může. K tomuto je tento institut zřízen, aby mohl eliminovat případné chyby v rozhodování, které by mohly být pro daný objekt definitivní a nezvratné. Na své náklady ministerstvo zjistí skutečný stav věci, dá vypracovat odborné posudky a vyžádá si také vyjádření majitelů objektu, tedy obce. Žadatel do rozhodování nikterak nezasahuje. Na základě zjištěných poznatků ministerstvo zhodnotí význam dané nemovitosti a rozhodne.

Proč Miroslav Šuránek žádost na Ministerstvo kultury zaslal?

Protože se zhroutil, že svou snahou o záchranu paradoxně přispěl k možné brzké demolicí. Protože chce ukončit polemiku, zda má, či nemá statek nějakou hodnotu. Ale také proto, že by se mohly začít žádat peníze u státních institucí. *Ale hlavně proto, že kdyby někoho zase napadla taková nepředloženost, a chtěl statek zbořit, aby to neměl tak jednoduché: od-máváme na schůzi a jdeme na to.*

Působí to: Nechtěli jste, abych si objekt koupil, nebudete jej mít ani vy – obyvatelé Hluku.

Může to takto působit, ale nerozumím asi dobře první čas-

ti otázky.

Myslím tím, že prohlásit statek za kulturní památku by sice mohlo přinést peníze na jeho opravu prostřednictvím různých grantů. Ale každému je zřejmé, že opravit statek dle nároků památkového ústavu je mnohem komplikovanější a jistě i dražší.

Dělám všechno pro to, aby statek zůstal stát a byl opraven, tedy aby o něj nepřišli ani obyvatelé Hluku. Není ani pravda, že by hlučtí představitelé neměli snahu situaci řešit, například i odprodejem. Mohu všechny ubezpečit, že jsme se všichni v upřímné snaze snažili nalézt pro statek nějaké účelné využití. Stvořili jsme několik předprojektových studií, které jsou k dispozici. Z mého původního záměru ale nakonec zůstalo jen málo. Od odkupu jsem ustoupil sám a zejména proto, že si spousta Hlučanů nepřála, aby statek přešel do soukromých rukou, anebo chceš-li, byl privatizován. Vyplynulo to i z ankety pana Pachla (děkuji za ni) a dalších reakcí občanů. Posléze si ani moje vlastní rodina nepřála, abych se dál pokoušel o odkoupení objektu, ztratil jsem i jejich podporu a nechtěl jsem jít proti svým blízkým. Ano pod dohledem památkářů bude oprava komplikovanější, a pokud bude dražší tak se to projeví na kvalitě opravy, jejich zkušenosti mohou zabránit chybám, které stavitel a laik nemusí zpozorovat.

Proč jsi o svém záměru neinformoval veřejně, jako jsi veřejně informoval, že máš zájem o objekt?

V tomto, ale i v případě zájmu o objekt, jsem postupoval stejně. Nejprve jsem napsal dopis na obec s žádostí a až po

zasedání zastupitelstva, které bylo tehdy názorově rozpolce-no, jsem si vzal prostor a svůj záměr veřejně vysvětlil. Také v tomto případě jsem svůj záměr oznámil již 10. 9. 2012 e-mailovým dopisem na obec a dnes využívám Tvou nabídku k veřejnému vysvětlení.

Jak si představuješ osud objektu jako kulturní památky? Budeš se chtít podílet na jeho opravách?

Založili jsme občanské sdružení, které vzniklo s jediným záměrem, zachránit a postupně opravit Penkův statek. Jak jistě víš, peníze v obecní pokladně na statek nejsou. Žádný program na revitalizaci brownfieldů v dohlednu také není. Takže zbývá jít cestou klasickou. Pokud bude statek prohlášen kulturní památkou, hodláme vytvářet tlak na instituce. Když už je to tedy památka, tak ať ji pomohou zachránit. Bude-li tlak trvalý a projekt kvalitní, můžeme uspět. Jestli se památkou nestane, máme připraven alternativní návrh. Ale na ten je zatím čas. V brzké době snad naše sdružení dokončí legislativní kroky, aby mohlo zahájit prvotní jednání s obcí.

Před tím, než jsem tento pro spoustu lidí kontroverzní krok udělal, jsem několikrát konzultoval s pracovníky Ministerstva kultury klady i zápory. Nic není definitivní a navždy.

Rád bych ještě napsal pár svých postřehů a poznámek k dosavadnímu dění kolem Penkova statku.

Viděl jsem pouze jeden posudek a to ten, který vypracovala kancelář pana Ing. Vaculíka. V něm je porovnávána cena oprav vůči ceně demolice a postavení nového objektu.

Není bez zajímavosti, že při velikosti investice demolice a postavení nových budov vychází podobně jako oprava stávajících objektů.

Nechal jsem už v minulosti připravit další rozpočet na opravu střech. A vychází mi z toho další zajímavost. Cena výměny všech prvků střechy, tedy včetně krovů tašek a klempířských prvků, je podobná jako cena demolice a likvidace objektů. Jinými slovy. Základní sanace stojí tolik co demolice.

Pro upřesnění. Bavíme se přibližně o částce 3 miliony korun. Rychlejší by byla asi demolice. Ale proč s demolicí spěcháme? Zbytkový statek pana Penka už přece vydržel bez velkých oprav nejméně od roku 1948. Ublíží mu snad zásadně nějaký měsíc navíc, který je nutný k vyřízení stavebního povolení? Proč nejdeme stejným tempem raději k opravě? Proč má vlastně statek zmizet z povrchu?

Pohledu stavební firmy na demolicí rozumím. Z hlediska jednoduchosti prací a následných záruk je pochopitelný. Děsí mne však, že dokáže přesvědčit spoustu lidí, aby zcela pře-

hodnotili své původní postoje k rekonstrukci.

Zprávu pana Mitáčka, jehož názory a postoje respektuji a vážím si jich, jsem rovněž četl. Pan Mitáček konstatuje, že v průběhu několika rozhovorů si uvědomil, jak vnímání dvora v samotném Hluku zůstává více v rovině citové, nežli památkové. Ale také poznamenává, že nebyl dosud proveden plný stavebně-historický průzkum. Také píše, že *při výši případných nákladů chápe snahu představitelů města postupovat pragmaticky. V duchu potřeb města.* Tuto snahu chápu také já. Ale je tu ještě ta druhá rovina. Je mi zcela jasné, že v této chvíli, kdy se nedostávají prostředky, statek je propírán médii, stavba je momentálně ostudou města. Ano, nejjednodušší řešení je likvidace, od tohoto okamžiku bude problém se stolu, nebude už o čem diskutovat a časem se na vše zapomene.

Ale to ne, tohle je přece velmi krátkozraké, téměř sebe-poškozující myšlení hodné snad tureckých nájezdníků v 17. století. Že jsme bez prostředků nyní, není přece stav trvalý.

Když takový názor slyším, porovnávám v duchu vztah okolních obcí ke svému majetku. Například Kunovice, které sbírají za svou opravu Panského dvora jen uznání a ocenění. Naposled počátkem listopadu v soutěži Podnikatelská nemovitost roku 2011.

Dál se dívám kolem sebe a přemítám.

V jedné okolní obci směrem na východ, kdyby měli aspoň jednu jedinou zeď přiměřeně starou, tak by pravděpodobně uspořádali „Vaření trnek u staré zdi“. A my, pořád jenom zbořit a zdemolovat. V druhé vedlejší obci se to dokonce podařilo, když rozebrali zámek postavený Václavem z Kounic v roce 1905. Tam se postupem času všechno rozebralo a ukradlo. I kameny použili do základů svých domků. Co by asi dnes za svůj Pepčín Vlčnovjané dali? Jenomže zůstala po něm jen díra, a to ani nebyl tak starý.

Ale proč chodit pro zkušenosti tak daleko. Také pamětníci u nás v Hluku vzpomínají, jak už se začaly kameny ze zidky kolem tvrze rozkrádat, a kolik představitelů obce chtělo tvrz zbořit, že je stará tak akorát na problémy. Nebýt tehdy pana učitele Domina Černého a jeho kamarádů, správných hluckých patriotů, kteří zavčas zasáhli, mohla být po tvrzi možná také jenom díra. Říká se, že si to i slízl, musel jít prý dočasně z Hluku učit do Hradiště. Ale nevím, zda je to pravda. No ale dost ironie a sarkasmu, pojďme se pobavit, co dál.

Pro začátek by stačilo, kdyby se vnitřní prostor vyklidil a vyčistil. Však je to ostuda, vždy když jsem prošel do dvora s odhadcema, projektantama anebo historikama, bylo mně za ten nepořádek trochu hanba. Dvůr by se otevřel a prosvětlił a projevíla by se jeho pravá velikost, kterou už přes hromady navážky dlouho nikdo nespatrił.

Z původního statku, ať už jej nazveme jakkoliv, třeba pánů z Kunovic, Lichtenštejna anebo jinak, zůstává po všech zásazích daných svou dobou jen horní část po panu Penkovi.

Je to místo v srdci obce, zachovává pro nás a naše potomky poselství minulých generací a to si musíme chránit sami, nikdo jiný to neudělá. Bude to vyžadovat trpělivost a spoustu energie. Ale snad má zmíněné místo i svého genia loci – a ten by nám mohl pomoci zachovat alespoň to, co ještě není zničeno.

Všechny, kteří se dočetli až sem, obdivuji za trpělivost, přejí veselé Vánoce a šťastnou mysl v dnešní době jistě potřebnou.

Miroslav Šuránek, Hluk 25. 11. 2012

VYBRALI JSME ZE ZÁPISU Č. 4 VEŘEJNÉHO ZASEDÁNÍ ZASTUPITELSTVA MĚSTA KONANÉHO DNE 26. 9. 2012

Zastupitelstvo města schválilo **odkup zařízení pálence**, jehož vlastníkem je firma Letasol, spol. s r. o. Kunovice. Firma nabídla odprodej svých technologií za částku 240.000 Kč, která byla stanovena na základě znaleckého posudku. Jelikož má budova pálence 37 vlastníků a není majetkem města, bude snahou města vykoupit co nejvíce podílů. Městský úřad eviduje zájem vlastníků odprodat podíl městu.

Zastupitelstvo města schválilo navýšení výdajů o 70.000 Kč v letošním rozpočtu pro Mateřskou školu Hluk na nákup nového sporáku a energií spotřebovaných na vyhřívání koupaliště. V této souvislosti starosta Ing. Šimčík informoval jenom o letošních tržbách na koupališti, které byly cca 1.080.000 Kč. Na koupaliště přitom zavítalo celkem 26 tisíc návštěvníků.

BEZDRÁTOVÝ ROZHLAS – žádost je podána celým Mikroregionem Ostrožsko kvůli protipovodňovým opatřením, údajně je dotace už schválená, realizace by probíhala až v příštím roce.

DĚTSKÉ HRISTĚ U STARÉ ZÁKLADNÍ ŠKOLY – hřiště je již hotové. Děťmi je hojně využíváno. Bude se zamykat, aby se ztížil přístup pro nekalé živly.

REKONSTRUKCE VOZOVKY V ULICI ANTONÍNSKÉ – vozovka je již zrekonstruována. V ulici byly vybudovány zpomalovací retardéry.

ENERGETICKÝ ÚSPORNÁ OPATŘENÍ VE SPORTOVNÍ HALE – je předaná projektová dokumentace, rozpočet je 34 mil. Kč, doufáme, že se výběrovým řízením cena sníží.

KAMEROVÝ SYSTÉM – dotace byla na Slovensku zamítnuta.

PŘÍJEZDOVÁ KOMUNIKACE K AUTOPALU – Autopal má schválenou stavbu nové haly pro 220 zaměstnanců, proto se zpracovává studie dopravy z ulice Boršické.

REKONSTRUKCE VOZOVKY V ULICI BORŠICKÉ, VOZOVKA V ULICI ORELSKÉ – město připraví projektovou dokumentaci na opravu Boršické ulice a Správa a údržba silnic provede opravu. V září se už konala první výrobní porada. Je potřeba

opravit i kanalizaci, toto si dají do plánu Slovácké vodárny a kanalizace. Provede se výběrové řízení na dodavatele projektu, vyřídí se veškerá povolení pro novou cestu s kufrem – 6,5 m široká cesta, podélné stání u rodinných domů, práce by měly být hotovy v roce 2015.

Orelská – chybí 150 m cesty, je domluveno s dodavatelem Antonínské, že se dá drcená suť a na okraj balená směs a zaválkuje se, aby byla cesta vyhovující pro základní obslužnost.

Zápisy ze zasedání zastupitelstva města a rady města naleznete na webových stránkách města Hluk www.mestohluk.cz v sekci Samospráva.

IMat

Foto: Štěpán Mitáček

Zpráva o činnosti městské policie od 15.03.2012 – 03.10.2012

Činnost městské policie vyplývá z úkolů vyplývajících z organizačního řádu vydaného a schváleného orgány města dne 10.02.2011 a zákona o obecní policii č. 553/1991 Sb. Činnost městské policie spočívá v represivní, preventivní a ostatní činnosti kladené orgány města na městskou policii.

Za zmiňované období bylo městskou policií řešeno :

A) REPRESIVNÍ ČINNOST

Přestupky řešené městskou policií :

- a) dle obecně závazných vyhlášek města
 - ukládání materiálu na pozemcích města v rozporu s vyhláškou – 8x
 - černé skládky – 7x
 - vykázaní podomních prodejců – 10x
 - volně pobíhající psi – 20 x
 - kontrola tržní řád - 15 x (vše pořádku)
- b) zákon č. 361/2000 Sb. o silničním provozu
 - překročení rychlosti ve městě – 243x
 - zákaz stání – 41x
 - zákaz vjezdu – 12x
 - zákaz vjezdu cyklostezka – 2x
 - používání ochranných přileb dětí – 30x
- c) přestupkový zákon
 - proti občanskému soužití – 7x
 - proti majetku – 3x
 - rušení nočního klidu – 15x
- d) boj proti alkoholismu a kouření + herny

- provedeno 10 kontrol

B) PREVENTIVNÍ ČINNOST

- kontrola na přechodech pro chodce ve školní dny
- pochůzková činnost – řídí se zpracovaným plánem, prováděno každodenně
- hlídková činnost – prováděna každodenně
- kontroly na cyklostezkách se zaměřením na užívání ochranných přileb osobami mladšími 18 let – provedeny 4 kontroly, nedostatky řešeny domluvou – přestupky
- kontroly pořádku na odpočívadlech cyklostezky – prováděno 1x týdně
- provádění kontrol na koupališti – v sezónu každodenně, mimo sezónu při nočních směnách
- provádění kontrol na stadionu TJ Spartak – 3x do týdne a každou noční směnu
- provádění kontrol na dětských hřištích – dle počasí a ročního období – četnost
- provádění kontrol v rizikových částech města – proluky, náměstí Komenského tvrz, sportovní hala, Euro, stadion TJ Spartak, koupaliště, hřbitov, dům s chráněným bydlením, kostel sv. Vavřince
- v zimním období kontrola sjízdnosti místních komunikací a chodníků

- provádění kontrol parkování kamionů v ulici Závodní

C) OSTATNÍ ČINNOST

- doručování korespondence pro městský úřad
- výlepy plakátů na akce pořádané městem
- dovozy svačinek a obědů pro mateřskou školu – mimo prázdnin
- dovozy filmů pro kino
- řízení dopravy a parkování při významných akcích
- dovoz a distribuce Hluckých novin
- řízení dopravy při pracích pracovní čety na hlavní komunikaci (poutače)
- pomoc při akcích zajišťovaných městem a Mikroregionem Ostrožsko
- plnění ostatních úkolů zadaných starostou města
- spolupráce s Policií ČR a ostatními správními orgány při předávání informací

Antonín Bachan, velitel

Jak jsem prožíval Vánoce

Čím jsem starší, tím častěji v podzimních dnech vzpomínám, jak jsem prožíval Vánoce. Jsou to nejvýznamnější svátky celého roku, protože jsou symbolem míru, klidu a pohody. Proto také jsou tyto svátky každý rok od třetího století slaveny na celém křesťanském světě. Jsou to svátky připomínající světu, že se v Betlémě před 2012 léty narodil Ježíš Kristus. Narodil se v chudém prostředí a také se v chudém prostředí pohyboval a působil. Jeho zrození v chudobě motivovalo tehdy tři krále z různých zemí, aby ho navštívili, vzdali mu úctu a aby mu přinesli vzácné dary.

Od té doby se už stalo zvykem, že bohatší lidé dávali o Vánocích chudým lidem, svým dětem nebo svým přátelům nějaké dárky. Vzpomínám si, že před druhou světovou válkou v Hluku, ale i na jiných místech, kde byly chudobince, chodili o Vánocích chudí lidé „po žebrotě“. Modlili se postupně u každého obytného domu a lidé jim pak dávali dárky. Byly to převážně potraviny jako mouka, fazole, chléb. I dnes se lidé dostávají z různých důvodů do nouze, často zcela nevinně. A lidé, kteří by snad někdy měli možnost jim pomoci, zůstávají k jejich bídě neteční. Zdá se, že s novou dobou se soucit vytratil.

Předvánoční období se nazývá „Advent“ (v latině = příchod). Je to období, ve kterém se symbolicky očekává příchod Ježíše na svět. Začíná již první nedělí, která je mezi 27. listopadem a 3. prosincem. Končí pak Štědrým večerem 24. prosince. V dnešní době se však příchod vánočních svátků připomíná hlavně v reklamách obchodních domů, a to dokonce již od září. Advent se tak stává příležitostí supermarketů k dosažení co největších zisků. Někdy však naopak dochází také ke snižování cen s cílem zbavit se již obtížně prodejného zboží.

V mých vzpomínkách na adventní období převládají spíše přípravy Vánoc se skromnou, a tudíž jednoduchou výzdobou vánočního stromku. Stromek jsme dostávali od našeho souseda pana Veseleho, který byl lesním správcem. Na půdě jsme vyhledali dřevěný podstavec pod stromek a začali jsme s přípravou ozdob. Slepili jsme řetěz z pásek barevného papíru, zabalili jsme několik kostek cukru do barevného prostráhaného papíru, obarvili jsme několik vlašských ořechů a připravili je na zavěšení stejně tak jako několik sušených švestek a jablíček. Pod stromkem pak bývalo různé ovoce z naší zahrady.

Vzpomínám si ale, že mezi dary pod stromkem se u nás doma někdy objevilo i jižní ovoce (banány, pomeranče, mandarinky, fíky, datle), které nám občas ve třicátých letech dovezla nebo poslala z Brna paní Hladíková, obchodní partnerka mého otce. Několik let byla totiž odběratelkou zabíjených a očištěných krmených husí, které otec s mojí sestrou za použití speciální techniky krmil. V době Vánoc se tehdy husy hodně pekly. Proto jich měl otec ve stavu až 250 a postupně je dodával vykrmené, zabité a očištěné do Uh. Brodu, Zlína a Brna, obzvláště o Vánocích. Nástupem německé okupace však otcova živnost padla.

Do období okupace patří i moje vzpomínka na Vánoce, které jsem měl původně prožít v německém městě Zschopau, kam jsem byl na celý rok 1944 odeslán protektorátními úřady na nucené práce. Díky rychlému postupu bojové fronty z Ruska do Německa nás však začátkem prosince propustili a poslali domů kopat zákopy v oblasti Opatovic u Hranic. Odtud jsem pak jednou utekl domů ke svým rodičům a zůstal jsem doma nejen na Vánoce, ale až do konce války. Po dobu svých studií v Brně jsem vždy strávil Vánoce se svými rodiči v Hluku. Když jsem se později oženil, oslavil jsem vždy Vánoce v kruhu své rodiny ve Vysokých Popovicích.

Zvláštní vzpomínky na vánoční svátky mám z doby, kdy jsem působil při zakládání škol v zahraničí.

Nejvíce vzpomínám hned na první vánoční svátky strávené v zahraničí. Do egyptské Káhiry jsem odlétal s kolegy za-

čátkem října 1961. Bylo nám slíbeno, že naše rodiny přiletí za námi ještě do Vánoc. Ubytoval jsem se ještě se dvěma kolegy v káhirské čtvrti Dokki. Bohužel vyřízení souhlasu škol k přerušení školní docházky našich dětí se protáhlo natolik, že rodiny za námi přiletěly až v lednu 1962. Abychom nějak vyplnili naše pracovní volno, rozhodli jsme se oslavit Štědrý den koupáním v Rudém moři. Chtěli jsme zkusit, jaké je koupání v zimním období v místech, kde jsme se dosud téměř každý volný den, tj. pátek, koupali. Bylo to místo zvané „Sochna“, asi 30 km jižně od Suez. Příznám se, že nám tam bylo tehdy zima, protože vál zrovna dost studený vítr od Sinajského poloostrova. A tak jsme se nechali taxíkem odvézt o dalších 50 km jižněji směrem k plážovému centru Hurgada. Tam jsme vyhledali místo chráněné před východním větrem, abychom se po vykoupání mohli na slunci vysušit.

Svoje poslední zahraniční Vánoce jsem pak prožil v r. 1974 v Sýrii, kde jsem byl jen se svou první manželkou, která mně pak v následujícím roce zemřela. Proto na tyto Vánoce moc rád nevzpomínám.

Od roku 1984, od kdy jsem v důchodu, trávím všechny Vánoce v pohodě pouze se svojí manželkou Marií a občas také potěšen osmi děvkami z naší přízně.

Na závěr tohoto vánočního vzpomínání bych rád redakci a všem čtenářům Hlucských novin popřál hodně zdraví, šťastné prožití Vánoc a také dostatek trpělivosti při překonání všech nesnází v nastávající zimě a v roce 2013.

Ing. Josef Lekeš

**Děkujeme
za Vaši přízeň.
Požehnané Vánoce
a pevné zdraví
v nadcházejícím roce
všem čtenářům
Hlucských novin
přeje redakce**

Kterak hluční kaňonáři šlapali z Hluku do Bosny a Hercegoviny

Je 22. září 2012 brzy ráno. Z poklidného spánku mě vyrušuje otravný budík a já v mírném pomatení přemýšlím, že zase musím do práce. Není tomu tak, dnes vyrážíme na naši, pro mnohé bláznivou cyklistickou výpravu z ČR až do Bosny a Hercegoviny. A to je tomu teprve 14 dnů, co dva z nás (Hory – T. Horák, Horik – Z. Horák) spolu s O. Machalou úspěšně zdolali útrapy Mistrovství České republiky v extrémním horském maratonu nazvaného Beskydská sedmička.

Po krátké snídani jsem připraven vyrazit. Při pohledu na mé nachystané kolo se do mě vkrádá nejistota. Přece jenom to budou 4 dny v sedle a mé kolo vypadá „jako parodie na cyklistiku“ (pozdější Jahůdovo označení). A k tomu si vzpomínám na slova mých kamarádů, že ujet 600 km za 4 dny je šílenství. A to já seděl na kole naposled, když mělo ještě postranní kolečka. Inu, lépe bude vyrazit k místu startu před sportovní halu. Po krátkém čekání na mé sparringpartnery Horyho a Jahůda (Jirka Straka) jsme připraveni se vydat na cestu.

Vyrážíme plni elánu a ani se nenadějeme a překračujeme naše první hranice. Jsme na Slovensku. Máme za sebou cca 45 km, když se napojujeme k řece Moravě. Do noh se mi začíná vkrádat první únava, pohled na nikdy nekončící stezku mě zabíjí, kolo neustále šíleně vrže a já pomalu přestávám roboticky pracující dvojici Jahůd – Hory stíhat. Nemyslím, jen nadávám, šlapu a počítám každý kilometr. Dobelhám se až na 110 km, kde sotva slézám z kola. Je 16:00, nohy se mi klepou, nikdy jsem ještě nezažil takovou bolest ve stehnech. Nemůžu stát a ani sedět. Místní skvělý slovenský hamburger a asi hodinová pauza mně dodává energii. Ač rozhodnutí, že pro dnešek končím, znovu sedám na kolo a šlapu, jako bych teprve vyrazil.

Těsně před Bratislavou nás potká nepříjemný slejvák. Jelikož nás místní pohostinnost nepotěší, musíme projet celou Bratislavou a najít vhodné místo na nocleh. Daří se nám to až kolem půl desáté večer. V noci zjišťujeme, že nápad ustlat si mezi rychlostní silnicí a frekventovanou cyklostezkou nebyl moc dobrý, ale jsme rádi, že ležíme.

Ráno se budíme kolem 7. hodiny. Oblékáme se do stále ještě vlhkých věcí a opět vyrážíme. Počasí nám přeje, vítr nefouká a tak tempař Jahůd zavelí a šlapne do pedálů. Dnes se

nám jede skvěle. Strojově šlapeme a posouváme se kilometr po kilometru k vytouženému cíli. Již kolem 19:00 máme splněno a najeto již celkově 320 km. Značně unaveni se rozhodujeme najít nějaké místo na přespaní. Příjemná mini hospůdka v zapadlé maďarské vesničce s točeným pivem, co lepšího si můžeme přát?

Otevřená hospoda po chvíli přiláká početný zástup místních. Po pár panácích naší slivovice (netuší nic o naší methanolové aféře) se stáváme velkými kamarády. Dostáváme jedno pivo za druhým. Místní pohostinnost je opravdu vyhlášená, ale až půlnoční čerstvě upečená kachna, kterou dostáváme od Atilly nás sráží do kolen. Neskutečné!

Již z rána cítím problém, něco není v pořádku. Při výjezdu z vesnice se na místním poli zastavuje práce. Početná mužská skupina na nás křičí, mává a povzbuzuje. Zřejmě to byli oni, kdo s námi před pár hodinami popíjeli. Po pár minutách na kole zjišťujeme, že dnes nám naopak vítr nepřeje. Velmi záhy začínám ztrácet. Motá se mi hlava, slunce pálí a já jsem úplně bez energie, nemůžu pít ani jíst. Ale stále šlapu, pomalu, ale

šlapu. Kousek za Balatonem najednou z ničeho nic temno. Končím, zahazuji kolo. Uléhám do trávy, nemůžu mluvit, nic nevím. Ležíme a spíme snad hodinu. Nakonec se rozhodneme, ještě to zkusit, musíme dojet co nejbližší k chorvatským hranicím (cca 70 km). Zápasím s každým jediným kilometrem, jako by to měl být poslední. Asi po 30 km strašného trápení se rozhodneme pro večeri. Je to mé první jídlo za celý den. Najednou se po tomto jídle cítím opět jako vyměněný. Pomalu se začíná stmívat, nasadíme čelovky, zapneme světla a šlapeme jako o závod. Vítr se utíhl a nám se jede náramně. Kolem 21:00 skutečně dorážíme až těsně k hranicím. Mám tolik energie, že bych klidně pokračoval dál. Už je ale opravdu tma, proto jen stavíme stan a uléháme k zasluženému odpočinku. Dnes to byl opravdový boj! A kupodivu jediné maďarské výrazy, které si pamatuji jsou, že Slovák se řekne Slovák a Čech se řekne Česlovák. Nevím, asi mě to i trochu uráží.

Čtvrtý den a nám zbývá posledních 160 km. Jsme v Chorvatsku. Terén se ale pomalu začíná vlnit. Co ztratíme do kopce, sjedeme z kopce. Začínám mít vážný problém s pře-

hazovačkami. Celou cestu mi stačilo jet na dvě polohy, ale v kopcovitém chorvatském terénu je to problém. Nejednou musím slézt z kola a přehodit manuálně. Každé přehození mi připadá jako věčnost, řetázek přeskakuje, šlapu naprázdno. I přesto se cítím dobře. Po chvilce si oběd v české vesničce Daruvar. A kolem 16:00 se těsně před bosenskými hranicemi setkáváme s naším doprovodným vozidlem. K hranicím nám zbývá posledních 15 km a pak ještě dalších 15 km k pokoření ujetých 600 km. Vyrážíme tedy na cestu. Celníci na

bosenských hranicích jsou natolik překvapeni, že jedem na kole až z Česka, že pouští i Jahůda bez platného cestovního pasu. Máme štěstí. Nakonec opravdu po 4 dlouhých dnech dorážíme do cíle. V nohách máme dlouhou trasu, ale jsme šťastní. Dokázali jsme to! Teď nás čekají tři příjemné dny prozkoumávání bosenských kaňonů a cesta na zpět, tentokrát již v pohodlí doprovodného vozidla. Celý článek naleznete na <http://co.spartakhluk.cz/>.

Závěrem vám přejeme pohodové prožití Vánočních svátků, Vše nejlepší

do nového roku a budeme rádi, když se potkáme na některé z akcí, na které se pro příští rok připravujeme. Jsou to „Pražský maraton“, ultratrailové závody „24 hodin kolem Lysé hory“, „Beskydská sedmička“ anebo s námi můžete vyrazit na akci, kterou připravujeme pro širokou veřejnost: „Pojedte s námi vyzkoušet canyoning“.

Zdeněk Horák
místopředseda oddílu canyoningu

Výtečná repríza Výtečníků

Velmi mne mrzelo, že se v minulém čísle Hluckých novin nedostalo více místa pro mladé hlucké divadelníky z divadla Bumbác. V bohatém hodovém programu nebylo možné detailně informovat o všech akcích, premiéra divadelní hry Výtečníci byla jednou z nich. Jsem proto ráda, že jejich premiéra nebyla zároveň derniérou. Divadlo Bumbác, složené ze žáků 9.A třídy ZŠ Hluk doplněné dospělými hluckými ochotníky, odehrálo reprízu 12. října. Tentokrát již ochotníci nehráli pod širým nebem, ale na hlucké tvrzi. Děj vydařeného muzikálu nám představil maturitní třídu plnou premiantů, kteří se rozhodli přelstít kantory, mít skvělý prospěch a být výteční.

V komorním prostředí ochotníci rozehráli příběh, při kterém bavili nejen publikum, ale také sebe. Pozornému divákovi, jenž viděl obě představení, nemohlo uniknout, že si mladí herci své role užívali a nebáli se tak místy improvizovat. Vtipné dialogy střídaly výtečné zpěvy herců doprovázené krásnou hudbou Radovana Říhy a Jana Mitáčka.

IMat, Foto: Lukáš Baroň

NÁPOJOVÉ KARTONY, PROSÍM, TŘÍDTE DO ORANŽOVÝCH PYTLŮ

Většina z nás si již navykla třídit odpad. Stalo je samozřejmostí separovat papír do modrých pytlů a plasty do pytlů žlutých. Na některých místech v Hluku se objevili také červené kontejnery na separaci baterií a elektrospotřebičů. Od října letošního roku mají občané Hluku možnost třídit nový druh odpadu – nápojové kartony (tetrapak).

K separaci nápojových kartonů slouží oranžové pytle, které bude svážet firma Rumpold jedenkrát měsíčně při svozu plastů ve žlutých pytlích. Oranžové pytle je možno si vyzvednout na městském úřadě v pokladně.

Do oranžového pytle patří nápojové kartony aneb veškeré krabice od džusu, mléka, vína, kefiru, smetany, šlehačky atd. Kartonů rozložte rohy a stlačte!

David Hájek

Večer broučků

Broučkové a беруšky se opět po roce sešli u mateřské školy, odkud putovali v záři lampionů Hlukem.

Dílničky

Vůně punče a čerstvých perníků přilákala desítky dětí a jejich rodičů na tvrz, kde si opět po roce mohli zkusit vyrobit adventní věneček nebo třeba andělíčka, nazdobit perníčky

a vymalovat sklíčko. Vánoční dílničky organizované Janou Gálovou se pomalu stávají tradicí. Poděkování patří organizátorce a všem dobrovolníkům na stanovištích za krásné odpoledne.

Karaoke

Elišku Pomořanskou, Královnu Koloběžku, komořího, hajného a mnohé další pohádkové postavy bylo možné slyšet a spatřit na tvrzi. Více jak třicet dětí zpívalo a bavilo publikum

při druhém ročníku karaoke, který uspořádal Dům dětí a mládeže. Zatímco v loňském roce zpívali soutěžící vánoční koledy, letošní šou byla zaměřena na písničky z filmů a pohádek

Svatohubertská mše v kostele sv. Vavřince

Trofej daňka, živé jehličnany a sokolníci držící stráž u bočních oltářů. Pohled, který se otevřel věřícím a návštěvníkům kostela sv. Vavřince poslední říjnovou sobotu.

Myslivecká společnost Hluk připravila spolu s Pěveckým sborem Harmonie a Trubači OMS Tábor svatohuberskou mši, kterou celebroidal otec Jaroslav. Mše byla sloužena za všechny živé a zemřelé hlucké myslivce. V průběhu kázání obeznámil otec Jaroslav s životem sv. Huberta. Nejčastěji je tento světec znám jako patron myslivců. Málokdo ví, že je také ochránce lukostřelců, lesních dělníků, řezníků, kožešníků, soustružníků, optiků a matematiků.

Mši svatou hudebně doprovázeli Trubači z Tábora a sbor z Plané nad Lužnicí pod vedením sbormistryně Harmonie Ivany Törökové.

IMat

Foto: Planá nad Lužnicí

Legenda vypráví

Hubert pocházel ze šlechtické rodiny v Akvitánii a žil na přelomu 7. a 8. století. Po osobní tragédii, kdy mu zemřela manželka při porodu syna, se podle legendy vypravil na lov. Byl právě Velký pátek. Zde se potkal s jelenem, který měl mezi paroží zářící kříž. A promluvil k němu nadpřirozený hlas, který se ho zeptal: „Huberte, proč stále lovíš a honíš zvěř. Je na čase, abys začal hledat mě, který se za Tebe obětoval.“ Po tomto zjevení se Hubert rozhodl stát knězem, později se stal dokonce biskupem. V roce 1695 založil na jeho počest František Antonín hrabě Špork myslivecký řád Řád sv. Huberta. U nás byl ilegálně obnoven v roce 1978 a na veřejnost vystoupil po změně poměrů v roce 1992. Členem řádu se může stát myslivec, který tuto činnost provozuje nejméně deset let a je křesťanem.

Zdroj: <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/domaci/141678-svaty-hubert-dohlizi-na-vyznavace-lesa-a-lovu/>

Hlucký starosta děkuje sbormistryni Harmonie Ivaně Törökové

Beseda o Číně

Chtěla bych se tak trochu vrátit zpět a sdělit, co předcházelo vzniku velmi zajímavé přednášky. Byla jsem požádána, zda bych mohla zajistit povídání o Číně. Když jsem svou prosbu sdělovala po telefonu dr. Dřínkovi, ihned mi přislíbil účast se slovy: „...pokud zdraví bude sloužit, přijedeme a s radostí.“ Příznivá odpověď od manželů Dřínkových mne velmi potěšila.

O kom vlastně píší? Je to hlucký rodák, který i po letech žití v Praze nezapře, že jeho kořeny jsou v rodném Hluku, kde prožil své dětství a školní léta. Je to vzácný, skromný pan prof. JUDr. Vladislav Dřínek, který několik let i se svou rodinou žil v Číně jako diplomat (v letech 1957-70 působil v asijském odboru Ministerstva zahraničních věcí, z toho 1960-64 jako diplomatický pracovník na zastupitelském úřadu v Pekingu). Přes svůj vysoký věk je stále vyhledávaným odborníkem a své životní zkušenosti z této oblasti přednáší na vysokých školách.

Přišel čas 20.10. 2012 a v sále sokolovny se uskutečnila tato naplánovaná přednáška. Byly promítány fotografie doplněné velmi zajímavým výkladem manželů Dřínkových. Dr. Dřínek hovořil o Číně především z ekonomického a hospodářského hlediska, zatímco jeho manželka Olga posluchačům přiblížila nejen sociální oblast. Prostřednictvím četných fotografií představila významné kulturní památky a některé čínské zvyky. Po skončení výkladu byl dán prostor volné diskuzi.

Nejčastější dotazy směřovaly k Tibetu. Otázek bylo opravdu hodně a bylo vidět, že je zájem, co nejvíce se dozvědět o zemi, která je nám velmi vzdálená, ale dnes se řadí mezi země se světovou vrcholnou ekonomikou.

Po skončení povídání přicházeli známí, aby se s Dřínkovými osobně pozdravili. Největší radost udělala svojí přítomností dcera rovníka a spolužák

pana Jaroslava Urubčíka, nejlepšího kamaráda dr. Dřínka. Již mnoho rovníků z ročníku 1929 není mezi živými a těch, na které se vždy ptal, byl právě pan Urubčík. Po sobotním náročném a vyčerpávajícím dni přichází neděle s návštěvou kostela, hřbitova a odpolední výlet na sv. Antoníček, kde se jistě živě vracely vzpomínky na dětství a na poutě. Cestou jsme se stavili v Blatničce na výlov rybníka. Měla jsem snahu, alespoň částečně zpříjemnit pobyt za nevšední ochotu přijat mé pozvání.

Jménem svým a všech zúčastněných Hlučanů vyjadřuji srdečné poděkování manželům Dřínkovým za velmi poutavou přednášku a přeji jim dobré zdraví, spokojenost v osobním životě a někdy v Hluku zase na shledanou.

Na závěr chci poděkovat kulturní komisi Městského úřadu v Hluku a všem, kteří se postarali o přípravu této zdařilé akce.

*Emilie Morozová
Foto: M. Beníčková*

Očista Husí hory

Jedním z kroužků na Domě dětí v Hluku je také GEOCA-CHING. Jeho účastníci pouze neloví poklady, ale snaží se také pomáhat v přírodě. Nedávno hlučtí kešeri pomohli očistit přírodní památku Husí hora.

Zaznamenalí jsme pro vás

V průběhu září bylo v městském kině zprovozněno nové sociální zařízení.

Foto: Štěpán Mitáček

Francouzský úspěch hluckých Mazlíků

Poletující čap, houf rytmicky tančících pulců a žab... Scéna, která všem divákům brala dech. Tak lze jen velmi stručně připomenout show „U Rybníčku“, kterou hlucká skupina mažoretek, jež si říkájí Mazlíci, předvedla na každoroční přehlídce Domu dětí. V onen dubnový den nikdo v hledišti netušil, že se dívá na vystoupení budoucích mistrů Evropy.

Vysněnému titulu předcházelo dlouhé období příprav, tréninků a postupových soutěží. Nejdříve Mazlíci zvítězili v oblastním kole v Hranicích na Moravě, poté získali 1. místo na Mistrovství České republiky v Poděbradech v disciplíně show. 5. října odcestovali do francouzského města Selestat na mistrovství Evropy, kde v soutěžní disciplíně show corps vybojovali titul mistry Evropy. Ve finále mezi sedmi státy dokázali nadchnout nejen porotu, ale také zaujmout publikum.

Svým vítězstvím děvčata navázala na dlouholeté úspěchy hluckých mažoretek a opět potvrdila, že ve světě mažoretek jsou opravdovým pojmem. Vždyť pod vedením Marie Vavřínkové a její dcery Petry Prajzové, získaly hlucké mažoretky při DDM již šestý titul Mistr Evropy: Poprvé se staly mistry Evropy v roce 2003 v anglickém městě Crowley, kde Hluk reprezentovaly 2 soubory a oba získaly titul Mistr Evropy – v kategorii senior zvítězil soubor „Marušky“ a v kategorii děti „Smíšek“. V následujícím roce 2004 ve Švýcarsku v městě Biel obhájily titul „Marušky“ v kategorii senior. V roce 2007 vybojoval soubor „Smíšek“ v kategorii děti prvenství ve slovinském městě Ribnica. V dalším roce se mistrovství Evropy konalo v Brně, kde opět „Smíšek“ zvítězil v kategorii junior. Šestým úspěchem je letošní mistrovský titul v kategorii děti.

Z dlouhodobých úspěchů hluckých mažoretek by mohl nezasvěcený pozorovatel nabýt dojmu, že je velmi lehké a jednoduché vítězit na národních a mezinárodních šampionátech. Co si budeme namlouvat, v Hluku se očekává, že děvčata ze soutěží vždy nějakou medaili přivezou. Málokdo si uvědomí, kolik práce za vítězstvím stojí. Je to především choreografický um Petry Prajzové i její trpělivost učit stále nová děvčata. Vždyť každý rok se soutěží účastní úplně nové děti s novou skladbou. Jsou to hodiny tréninků (běžný trénink jedné skupiny probíhá 1x týdně jeden a půl hodiny, před

soutěží se skupina schází častěji, většinou 3x týdně) i vytrvalost a nadšení děvčat. Záměrně zmiňuji zaujetí všech děvčat, protože bez něj by nebylo úspěchu. Například letošní vítězné pásmo „U Rybníčku“ začala děvčata nacvičovat v září 2011 a vystoupení dokončila koncem dubna 2012. Nacvičení šestiminutové skladby tak trvalo osm měsíců při pravidelném

celoročním tréninku 2x týdně po hodině a půl a při několika sobotních soustředěních. Dle slov trenérky Petry nebylo toto vystoupení typicky mažoretkové. Bylo především o tanečních a pohybových dovednostech děvčat, technicky správném ovládnutí hůlky a originální práci s nejrůznějšími rekvizitami. Vzhledem k tomu, že v pásmu tančilo 25 děvčat, byl

samotný nácvik hodně složitý. Neméně důležitý byl rovněž výběr vhodných hudebních skladeb k vystoupení, které trenérka pečlivě vybírala přes půl roku. Nemluvě o nápaditých kostýmech, které ušila Erika Prudíková. Při tak náročné choreografii a pečlivé přípravě není divu, že Mazlíci získali mistrovský titul. Děvčata si jej velmi vážně stejně jako podpory města Hluk, za něj velmi děkují. Rovněž všem rodičům, kteří děvčatům jakkoliv pomáhali při přípravách patří slova díky.

Pokud si někdo myslí, že si budou děvčata užívat titulu a budou odpočívat, mýlí by se. Po krátkých oslavách začala pilně nacvičovat další skladby. V letošním roce se budou věnovat čistě mažoretkovým skladbám.

V současné době je při Domu dětí v Hluku 5 mažoretkových skupin, které se připravují na nový ročník národního šampionátu. Každá skupina bude mít své pochodové defilé a pódiovou formaci. Během pěti měsíců musí děvčata nacvičit deset choreografií!

Závěrem bych chtěla za všechny Hlučany poděkovat Petře Prajzové a všem jejím svěřenkyním za tu nejlepší reprezentaci Hluku. Všem mažoretkovým skupinám přejme, ať se daří nejen při tréninku, ale také v soutěžích, ať mají děvčata radost z tance.

Děvčata, gratulujeme a děkujeme!

Iveta Mátlová
Foto: Mazlíci

Hlučtí skauti oslavili jubileum výstavou, divadlem a soutěžemi

V neděli 18. září se konal již šestý ročník hlucké pexesiády, kterou pořádá 5. skautský oddíl Kon-Tiki Hluk. Velký sál místní tvrze se opět po roce proměnil v kolbiště hráčů pexesa, z nichž vzešel další pexesák roku. Tento ročník byl zvláštní tím, že současně s ním proběhla i skautská výstava.

Své síly – nebo přesněji řečeno svoji paměť – si přišlo na pexesiádu vyzkoušet přibližně třicet hráčů, kteří spolu soutěžili ve čtyřech kategoriích (dle věku byli rozděleni do kategorií školka, junior 1, junior 2 a old). Pořadí výherců spolu s fotografiemi si můžete prohlédnout na našich webových stránkách www.kon-tikihluk.cz. Vítězem letošního roku se stal Michal Hanus, který si domů odnesl také sladkou odměnu.

Je tomu již sto let, co v roce 1912 založil Antonín Benjamin Svojsík spolek Junák – český skaut. Během těchto let byl u nás skaut třikrát zakázán. Nejprve rozpustili skauty v roce 1940 nacisté a pak po pěti letech jeho další legální činnosti v roce 1950 komunisté. Od roku 1968 pak skauti mohli na krátkou dobu působit, o dva roky později však následoval třetí zákaz (řada skautských oddílů však působila ilegálně pod hlavičkou pionýrů nebo sportovních oddílů), který trval až do obnovení v roce 1989 pod názvem Junák – svaz skautů a skautek ČR.

Rok 2012 je nejenom stým rokem od vzniku českého skautingu, ale i desátým rokem od působení skautingu v Hluku. A právě těmto dvěma výročí byla věnována výstava, kterou jsme si pro vás připravili. Výstava byla zahájena v sobotu 17. listopadu v 15 hodin a probíhala až do večerních hodin. Veřejnosti byla opět přístupná v době konání pexesiády, tj. v neděli od 14 hodin. Pro její návštěvníky byl připraven roz-

tům jako historie světového skautingu, historie českého skautingu, tábory, naše oddílová činnost a skautská recese. Nechyběly ani soutěže, hry a občerstvení.

Členové oddílu předvedli i dvě divadelní scénky. Tou první byla scénka s názvem Cesta do Lipan, se kterou jsme vyhráli dvě kategorie na Hudifestu – skautském hudebním festivalu, tou druhou pak byla Popoluška – netradičně pojaté převyprávění známé pohádky.

Pro ty z vás, které tyto naše dvě víkendové akce zaujaly, mám dvě dobré zprávy: první dobrou zprávou je, že další výstava skautingu v Hluku se bude konat již za deset let (to bude naše dvacáté výročí) a ještě lepší zprávou je, a to hlavně pro ty z vás, kteří tak dlouho nechtějí čekat, že další pexesiáda bude už příští rok. Těšíme se na vás!

Tomáš Bartoš

Foto: Štěpán Mitáček

manitý program. Přítomní si mohli prohlédnout skautské kroniky a zápisníky, fotografie, plakáty, letáky, pozvánky na celostátní akce, časopisy a několik výstavních panelů, které se věnovaly téma-

Ze života hlucké mateřské školy

Tak nám začal další školní rok...

Z některých našich dětí se stali školáci a některé děti naopak zavítaly do naší mateřské školy poprvé. Část z nich se do školky těšila, jiné si zvykaly déle, ale věřím, že dnes už všechny děti chodí do školky rády. Vždyť je také proč!

Hned 2. září se totiž mateřská škola zapojila do akce města Hluk „Z pohádky do pohádky“. Děti se na chvíli ocitly v pohádce Červená Karkulka, ve které je čekala cesta plná úkolů, na jejímž konci získaly sladkou odměnu.

Další soutěže si děti mohly užít o necelé 2 týdny později, kdy si pro ně hluchtí hasiči připravili spoustu her, a také táborák. Všem dětem se to moc líbilo, a proto hasičům jménem dětí i jménem svým moc děkujeme.

Poděkování patří také sponzorům, kteří přispěli k zajištění občerstvení na tuto akci.

O tom, že děti netráví čas pouze v mateřské škole, jsme se přesvědčili 19. září, kdy jsme se byli podívat na památkových domkách, jak se vaří povidla.

Vaření povidel nám ukázaly p. Jelénková a p. Dohnalová. Nezůstalo pouze u dívání, ale povidla jsme také ochutnali.

24. září jsme se pro změnu vydali podívat na tvrz na nejrůznější druhy ovoce a zeleniny, jejichž výstavu pořádal míst-

ní svaz zahrádkářů a 3. října na výstavu drobného zvířectva na školním dvoře, kterou pořádali chovatelé drobného zvířectva.

8. října za námi do mateřské školy zavítalo divadlo „Sluníčko“, které nám zahrálo pohádky: „Hrncečku vař“, „O zlaté rybce“ a „O Budulínkovi“. Děti s napětím sledovaly každou z pohádek a na konci herci sklidili velký potlesk, kterým děti vyjádřily, jak se jim divadlo líbilo.

Stejně velký potlesk byl slyšet o necelé 2 týdny později na Domě dětí v Hluku, kde loutkové divadlo Emil dětem zahrálo pohádku „Stříbrný kožíšek“. O týden později nás pan Kupec pozval do kina,

kde nám promítl soubor pohádek. Zde na děti čekalo Krtkovo dobrodružství, Bubáci a hastrmani... a další pohádky. Děti byly velmi nadšené a už teď se těší na další promítání, které proběhne 18. prosince.

Kulturní zážitek nás čekal také v polovině listopadu, kdy za námi do školky přijelo Hoffmannovo divadlo z Uherického Hradiště. Díky nim mohly děti nahlédnout s kašpárkem do světa a pomohly najít princezně toho správného prince.

Ani v předvánočním čase nebude v naší školce o zážitky nouze: hned na začátku prosince si jako každý rok Mikuláš prověří, které dítě bylo hodné,

a které zlobilo. Hodné děti budou pochváleny, zlobivé mají rok na polepšení. Zároveň si také každá třída spolu s paními učitelkami připraví pro Mikuláše básničku nebo písničku, za jejíž přednes bude každé dítě čekat mikulášský balíček.

Ale ani paní učitelky nezůstávají pozadu - během prosince se p. učitelka Zedková, Zimčíková a Mgr. Pavlačková promění v herce a zahrají dětem divadlo, a stejně tak si 12. prosince pro děti připraví vánoční besídku p. učitelka Mgr. Pavlačková, Zedková a Řiháčková, při které na děti jistě dýchnou už vánoční atmosféra: společně si zazpíváme koledy, popovídáme si o Vánocích, při-

pomeneme si vánoční zvyky a na konci možná najdou děti pod stromečkem i nějaký ten dárek. Na tuto besídku si děti spolu s paními učitelkami napečou cukroví.

Děti ze 3., 4. a 5. třídy si spolu s po-

diči budou moci něco vyrobit na předvánočních dílničkách, které proběhnou v mateřské škole. Vánoční atmosférou bude jistě naplněno i setkání se žáky ze ZUŠ v Hluku, kteří nám představí své hudební nástroje a jistě nám i něco pěkného zahrají.

Děkujeme všem, kteří se zapojují do života mateřské školy.

Přejeme veselé Vánoce a hodně štěstí v novém roce.

Mateřská škola Hluk bude uzavřena v době vánočních prázdnin od 22. prosince do 2. ledna 2013. Provoz bude od čtvrtka 3. ledna 2013.

Michaela Řiháčková

Vzpomínky na poválečné ledování na říčce Okluky

Vzpomínky na ledování jsem poprvé zveřejnil v roce 2005 v Olomouckých listech, kde je četli lidé z celého olomouckého kraje. Když jsem po zveřejnění uvedené vzpomínky navštívil redakci, čekal tam na mě dopis od paní Františky Niklové, která žila v Olomouci. Nevšední zájem paní Niklové mě moc potěšil a domluvili jsme si setkání a za několik dnů se naše setkání uskutečnilo. Paní Františka Niklová se narodila rovněž v Hluku a za svobodna se jmenovala Bachanová. Připomněl jsem, že moje babička, když byla ještě svobodnou „děvčicí“ se také jmenovala Bachanová. Věkový rozdíl mezi paní Niklovou a mojí babičkou však činil 38 roků takže se ani neznali. Paní Františka se provdala za muže nesoucí jméno Nikl, který se narodil v Troubelicích, což je 7 kilometrů od Uničova. Pan Nikl byl vyučeným pekařem a v Olomouci vychovával budoucí mistry pekařského oboru.

Nečekané pokračování tohoto příběhu nastalo až v roce 2011, kdy se uskutečnilo setkání potomků rodu Bachanů, o kterém jsem informoval v minulém čísle Hluckých novin. Na tomto setkání paní Jarmila Zoubková, jedna z organizátorů této akce, předala všem přítomným vytisknutý rodokmen rodu. Když jsem si tuto zajímavou práci přečetl, zjistil jsem, že manželé Niklovi vychovali dva syny, Josefa a Pavla a dceru Marii, která jako vdaná se jmenuje Letfusová a že jejich rodiny žijí v Olomouci. Překvapením pro mě bylo zjištění, že v Olomouci nežije jen rodina mé dcery, ale i vzdálení bratrance.

A nyní již doslovný přetisk mého povídání o ledování:

Olomoucké listy otiskly 17. ledna příspěvek pod titulem O bruslení a ledování na Hané před sto lety. Rád bych na něj navázal svými vzpomínkami na ledování, a to sice ze Slovácka, odkud pocházím. Na Hané, v Uničově žiji už 42 let, a snad se proto mohu malinko za Hanáka považovat.

Moje vzpomínky na ledování jsou z konce 2. světové války a několik let po jejím konci. Již jsem zmínil, že pocházím ze Slovácka, konkrétně z Hluku. Tímto malebným městem protéká říčka Okluky, která pramení na Moravskoslovenském pomezí, někde pod Javořinou. V jedné části této říčky, někdy na konci 19. století, byl na jejím toku vybudován jez, kterým byla přiváděna voda na vodní kolo mlýna vzdáleného od jezu asi jeden kilometr. Před časem byl vedle tohoto jezu vybudován fotbalový stadion a velká sportovní hala.

Zbudováním jezu se vytvořila velká vodní plocha o rozloze 40 x 80 metrů. Voda zde byla čistá a také dostatečně hluboká. V létě jsem se tady koupávali a v trokách, které jsme maminkám bez dovolení brali, jsme se na říčce projížděli a sváděli velké námořní bitvy.

Když nastala zima, ledová plocha sloužila k bruslení a hraní hokeje dospělým i dětem. My, kteří jsme neměli brusle, jsme se „vozili“ tím, že naše „bagány“ (pracovní boty od Batů), které rodiče pro nás koupili na „botenku“ (poukaz), byly okovány železnými podkůvkami. Po pořádném rozběhu jsme nohy v kotnících pokrčili tak, aby podkůvky vytvořily hranu. A již jsme jeli. A v tom jsme i soutěžili, kdo dojede nejdále. A po takové jízdě na leď zůstávaly stopy jako po bruslích.

Naše potěšení z ledových her na nějakou dobu vždy skončilo počátkem února. Led byl již i třicet centimetrů silný, a tak v tuto dobu sem přišlo vždy tak deset strýců s pořádnými sekerami a velkými železnými kleštěmi. Jedna parta vysekávala v ledové ploše kusy ledu, druhá je železnými kleštěmi vytahovala z vody na ledovou plochu a rozbíjela na menší kusy. Ty se potom nakládaly na povozy a odvážely se do ledovny vzdálené od říčky sto metrů. Parta strýců měla mnohdy co dělat i tři dny, protože pro letní potřebu ledu se musela vytvořit velká zásoba a bývalo to často i patnáct velkých povozů.

A jak taková ledárna vypadala? Byla přibližně 1,5 metru zahloblena do země a měla tvar čtyřbokého jehlanu o straně šesti, sedmi metrů. Kostra ze dřeva byla pobita latěním a celá stavba byla pokryta došky ze žitné slámy, která dosahovala síly půl metru. Led v takto budované ledovně vydržel až do pozdního léta. Přiznám se, že jsme jej také rádi „cucávali“, jako nyní děti lízají nanuky. Uschovaný led sloužil hospodskému Pospíškovi k chlazení piva a limonád, cukráři Čížkovi k výrobě zmrzliny a řezníkovi Poledníkovi k chlazení masa a masných výrobků.

Všichni tito živnostníci měli své krámky na náměstí takřka vedle sebe. Na náměstí v Hluku vždy pulsoval čilý ruch. Nyní se tu jednou za tři roky koná jízda králů, čímž je Hluk, stejně jako sousední Vlčnov, proslaven.

Jan Burian

Dle sdělení pamětníků byla další ledovna na dolním konci v hospodě U Nemravů, kde používali ledu na chlazení piva. Ledaření je doloženo od středověku a zaniklo ve 20. století vynálezem prvních chladniček a lednic, zájemci o led tak nebyli odkázáni jen na přírodní led.

IMat

Jsou lidé, kteří nás „zasáhli“, udali našim životům směr, jsou nám vzorem, aniž by o tom věděli. Každý z nás je má ve svém okolí a jistě někdy zavzpomíná...

„...zavzpomínala jsem si taky na svoji babičku“

Zavzpomínala jsem a řekla jsem si: „Kolik bylo v době našeho dětství takových hodných a zbožných babiček!“ Školky ani jesle nebyly, proto hlídání a částečně taky výchovu dětí svěřovali naši rodiče, pokud to bylo možné babičkám. Doposud cítím nesplacený dluh jedné z mých babiček, a to babičce Šachové, u které jsem od útlého dětství nasávala lásku ke slováckým výšivkám.

Byla jsem dítě ještě školou nepovinné, když v té době jak moje babička, tak taky její sousedky a ještě mnoho jiných šikovných žen v Hluku si ke skromnému živobytí přivydělávaly vyšíváním krojových součástí, ubrusů, deček a různých věcí, které pak někam odnášely prodat. Komu a kam? To nevím, mě to v té době ani nezajímalo. Rovněž si vzpomínám, že se tehdy vyráběly po chalupách ručně dlátem opracované takové dřevěné talíře, říkalo se jim misky. Můj tatínek je taky zhotovoval a maminka pak na ně štětcem a barvou malovala slovácké ornamenty. Tato činnost mě moc zajímala, a když mě dovolili na nějakou nepovedenou misečku malovat, to bylo něco! Pomalovaná jsem byla i s ušima. Tyto výrobky pak rovněž mizely někde v nenávratnu.

Odbočila jsem však od babiččina vyšívání. Sedávala jsem u ní, obdivovala její šikovnost a navlékala jsem jí bavlnky do jehel, aby se tím nezdržovala. Nebo možná snad proto, abych se zabavila a nezlobila ji. Občas mi něco nakreslila na kousek plátna a učila mě různé stehy a „figle“ jak na to, aby steh v konečné podobě vypadal tak, jak vypadat má. Líbilo se mi, jak se vždycky na hotovou práci zálibně dívala, rukou výšivku něžně hladila, jako by se

s ní loučila, když ji musila někam odnést, a pak ji už nikdy nespátřila. Později, když už jsem chodila do školy, měla jsem cestu vedle domu, kde ona

bydlela. Ráno jsem se u ní zastavila, ponavlékala jsem jí do jehel bavlnky, poptala se, co bude vařit k obědu, a podle toho jsem se pak na cestě zpět zachovala. Buď jsem šla domů, nebo jsem se zastavila poobědvat u ní. Byla taky moc dobrá kuchařka. Dělávala dobré pečivo na všechny způsoby. Vdolky i záviný s různými náplněmi, chutnal mi i krajanec, ale nejraději jsem měla buchtíčky. Napíchala jsem si do nich jehly, navlékla vyšivací nitě, ty jsem potom přepíchala do podušek k tomuto účelu potřebných a propíchané buchtíčky pak byly moje. Ani jsem je někdy nemohla sníst. Moje mladší sestra Máňa měla rovněž ba-

biččiny buchty ráda a ochotně mně od nich vždycky pomohla.

Když jsme později my, její vnučky a vnuci, potřebovali k prvnímu sv. přijímání nový kroj, tak nám ho vždy vyšila babička. Dodnes mám od ní zhotovené vyšívání a stále je ještě používáné. Tyto poznatky jsem později řádně využila. Když začal manžel působit v hlucké dechovce, potřeboval kroj. Opět to byla ta samá babička, která tehdy byla už hodně stará, a přesto mě přiměla k tomu, abych si krojovou košili i zástěru vyšila sama. Byla jsem v té době na mateřské dovolené. Každá koruna mi byla dobrá, pustila jsem se do toho a tak to začalo! Babička občas přišla, pohoupala kočárek, poradila a taky mě poslala na školení k baběnce Jakubíčkové, o které bylo známo, že dovede pěkně a vkusně skládat barvy. Poprosila jsem ji, aby mi řádně vysvětlila, jaké barvy používat, jak je skládat k sobě, aby výšivka byla správně hlucká.

Baběnka Jakubíčková byla svérázná slovácká žena. Ochotně mi poradila a kdykoliv jsem si nevěděla rady, vždycky jsem k ní zašla a jejich zkušeností jsem využila. Radívala jsem se taky s naší sousedkou, tetičkou Mořickou, která byla nejen šikovná vyšivačka, ale i malárečka. V jejich domku byly stěny ozdobeny slováckými ornamenty – v průjezdě i na dvoře. To však by bylo už na další kapitolu. Takže moje počáteční úvaha, že takových hodných a šikovných babiček bylo hodně, je pravdivá. Kdybychom trochu zavzpomínali, možná by se to ani do jednoho časopisu nevešlo.

Jiřina Šuránková

Podzim s hluckou mládeží

I když podzim bývá spíše spojován s deštěm a plískanicemi, každý, kdo v neděli 14. října zavítal na kopec sv. Antonína, se přesvědčil, že jsou výjimky, které potvrzují pravidlo.

Konal se zde totiž už druhý ročník dětského dne s drakiádou, který letos pořádala hlucká mládež ve spolupráci s mladými ze Lhoty a z Boršic u Blatnice. I když nás počasí trochu postrašilo, lidé se nenechali odradit - a že jich přijelo! Šlo se celkem asi 150 soutěžících dětí nejenom z Hluku, ale také z Blatnice, Ostrožské Lhoty, Boršic u Blatnice, Uherského Hradiště, Uherského Ostro-

po laně. Po splnění všech úkolů se mohly povozit na koni (za což děkujeme panu starostovi z Ostrožské Lhoty) a rovněž je čekala drobná odměna (za což patří dík obcím Hluk, Boršice u Blatnice, Ostrožská Lhota, ale také řeznictví Fojtík, cukrářství U Budařů, potravinám U Nemravů a Duha, a také Ostrožsku a.s.), opět si špekáček u táboráku nebo si pustit draka.

O necelý měsíc později, a to v neděli

11. listopadu, mohl přibližně stovku dětí v nejrůznějších pyžamkách potkat každý, kdo se ocitnul na hlucké tvrzi - konal se zde totiž první ročník Dětské pyžamové párty. Pro děti byla připravena pohádková diskotéka, nechyběly ani hry a soutěže. Komu se nechtělo ani tančit ani soutěžit, mohl si nechat namalovat něco pěkného na obličej nebo mohl vyrobit vánoční přáníčko, které bude ve vánoční době předáno starším lidem. Po myslnou třešničkou na dortu byla jistě bohatá tombola, ze které si snad každý odnesl nějakou pěknou cenu.

Na více fotek z obou těchto akcí se můžete podívat na www.mladez-hluk.cz,

kde rovněž zjistíte, jakou naši akci můžete navštívit příště.

Čeká nás například už tradiční Mikuláš v ÚSP na Bělince v Kunovicích, a stejně tak i tradiční vánoční obchůzka po starších a nemocných Hlučanech v pátek 28. prosince - pokud byste chtěli, abychom navštívili i vašeho blízkého, nebojte se nám napsat přes výše uvedené stránky. Stejně tak se nebojte napsat, pokud byste se letos chtěli na obchůzku vydat s námi...

A pokud byste chtěli, abychom těmto lidem přijemněli Vánoce i dárkem od vás, můžete nějakou drobnost (ovoce, sladkost...) přinést přes vánoční svátky (nejpozději do čtvrtka 27. prosince) k betlému v hluckém kostele. Za všechny dary už nyní jménem obdarovaných velmi děkujeme.

Alžběta Baroňová
Foto: Štěpán Mitáček

hu,... ale i z daleké Prahy. A věříme, že své účasti nelitovaly - pro děti bylo připraveno 9 stanovišť s úkoly, na kterých si mohly zkusit vozit vajíčko na sánkách, strefovat se do Gargamela, poskládat si tangram, ale také se mohly třeba prolézt

Adventní věnec – symbol vánočního času

V průběhu vánočního jarmarku jsem si všimla, že si mnoho lidí odnášelo adventní věnec. Uvědomila jsem si, že zdobí téměř každé druhé obydlí. Jeho vyvěšení symbolizuje příchod předvánočního času a mnoho lidí jej vnímá spíše jako dekorativní prvek. Adventní věnec má však svou historii i symboliku. Z literatury se dovídáme, že tradice zdobení věnců pochází z poloviny 19. století a její kořeny je možné nalézt v sousedním Německu a Rakousku. První písemná zmínka pochází z roku 1838 z Hamburku. Teolog Johann Heinrich Wichern pověsil na počátku adventu nade dveře sirotčince velký věnec

vyřezaný ze dřeva. Každý den na něj upevnil jednu zapálenou svíci. Pod věncem stála pokladnička na milodary pro opuštěné děti.

Zelený věnec je symbolem života. Kruhový tvar vyjadřuje jednotu společenství, je znamením naděje na vítězství Boží lásky. Plamen svíček připomíná Krista jako světlo ozařující plamenem lásky každého z nás. Věnec zdobí čtyři svíce, které se zapalují vždy jedna každou adventní neděli. Liturgickou barvou adventní doby je fialová barva, měly by být i svíčky na věnci fialové - s jednou výjimkou - třetí svíčka by měla být růžová. Zapaluje se vždy ve třetí adventní neděli a symbolizuje radost. Toto je však pouze jedna z variant, protože symbolika svíček a barev bývá vykládána různě.

Iveta Mátlová

Hlasy a ohlasy z farnosti Hluk

Biřmování

Poslední zářijovou neděli v naší farnosti otec arcibiskup Mons. Jan Graubner, metropolita moravský, udělil dvacet mladým lidem svátost křesťanské dospělosti. V novodobé historii je to už 4. biřmování (rok 2000, 2003, 2007 a letošní rok). Otec arcibiskup v kázání řekl: „Bůh může dělat skrze nás, když se mu dáme k dispozici, velké věci. Když se opřeme o Boží sílu, ukáže se, že je v nás. Bůh mění skrze ty, kteří se dají vést Duchem svatým, dnešní svět. Duch svatý vytváří novou kulturu. Děkuji, že i Vy sami, jak jste uvedli ve svých dopisech, jste objevili křesťanskou kulturu, mějte odvahu v tom pokračovat. Mějte odvahu měnit svět k lepšímu!“ Tato slova otce arcibiskupa jsou nejenom aktuální výzvou pro ty, kteří přijali biřmování, ale i pro každého křesťana, který chce, aby svět, ve kterém žijeme, byl lepší.

Restaurování bočních oltářů

V letošním roce, kromě přípravy na svátost biřmování, slavnosti patrona farnosti sv. Vavřince a dalších liturgických oslav v kostele sv. Vavřince, probíhalo restaurování bočních oltářů Panny Marie a sv. Barbory. Práce započaly 25. února. Na restaurování se podílela firma z Uherského Hradiště pod vedením ak. soch. Jindřicha Martináka a jeho syna MgA. Tomáše Martináka, kteří nejdříve museli očistit veškeré umělé mramory od nečistot, dále štukové sochy od druzhotného nátěru. Následně udělali doplnění a opravu poškozených fragmentů částí na sochařské výzdobě a umělých mramorů. Na závěr byly veškeré mramorové plochy napuštěny a vyleštěny do vysokého lesku.

U obou bočních oltářů navíc oproti hlavnímu oltáři se musela řešit vlhkost, která zvláště u oltáře sv. Barbory zničila nejenom umělý mramor ve spodní části, ale i celé podkladové zdívo. To vše se muselo dělat nově. Po pracích na umělých mramorech a štukových sochách nastoupila firma z jižních Čech pod vedením MgA. Davida Blahouta, který se od nového školního roku stal ředitelem soukromé školy pro restaurátory v Písku. Jejich úkolem bylo očistit veškeré zlacené povrchy, odstranit druzhotné zlacení.

Po čišťení se zjistilo, že na mnohých místech se objevily původní stříbrné plochy. V závěru restaurování, po nanesení podkladových materiálů, byla pozlacená architektura oltářů i se stříbrnými fragmenty a také sochařská výzdoba. Celkové náklady na letošní restaurování obou bočních oltářů byly 1 315 400 Kč.

Touto cestou bych chtěl poděkovat obětavým farníkům, kteří se podíleli na zabezpečení lešení pro tuto rekonstrukci, jeho postavení, ale také následné přestavení k druhému oltáři a také na závěr jeho odstranění. Dále je třeba poděkovat obětavým ženám, které se snažily udržovat čistotu při pracích, ale také po odstraňování lešení.

Každá akce je také vázána na finanční prostředky, bez kterých by se toto dílo nepodařilo. Na prvním místě chci poděkovat jednotlivcům z farnosti, ale také ostatním, kteří přispívali na toto dílo. Chci projevit vděčnost také Městu Hluk za jeho finanční příspěvek, Ministerstvu kultury České republiky, které v rámci projektu Obnovy kulturních památek přes obec s rozšířenou působností (Uherské Hradiště) věnovalo také finanční dotaci. Dále patří velké díky Fondu kultury Zlínského kraje a na závěr za příspěvek z Nadace Děti-Kultura-Sport. Protože dostupné finanční prostředky nestačily pokrýt veškeré náklady, farnost si musela vyřídit bezúročnou půjčku z arcibiskupství.

Celé dílo bylo zkolaudováno při závěrečném kontrolním dnu 1. 11. 2012, kde byli zástupci restaurátorů Městského úřadu v Uherském Hradišti a Národního památkového ústavu z Kroměříže. Celé zrestaurované dílo společně s hlavním oltářem tvoří nádherný barokní celek.

Opět se blíží krásný vánoční čas. Mnoho lidí si přeje, aby tato atmosféra pokoje a vstřícnosti trvala stále, celý rok. Je dobře, že si to uvědomujeme, jak by bylo krásné žít bez konfliktů, násilí a neštěstí i po skončení vánočních svátků. Každý se snažme alespoň malou kapkou lásky a pokoje vnést do dnešního světa, aby byl lepší. Svět se tak může v Tobě začít měnit a Ty s Pánem Ježíšem můžeš začít ve svém nitru slavit trvalé svátky pokoje a smíření, trvalé Vánoce. To Ti přeje a při půlnoční bohoslužbě bude vypravovat duchovní otec Jaroslav.

Mgr. Jaroslav Kapuš

Hlucké večery chvály

Píseň jako prostředek modlitby si zvolila skupina věřících, kteří se setkávají jednou za měsíc v kostele sv. Vavřince a chválí Boha. Večery chval, jak jsou tato setkání známá a pořádaná jen v některých městech a obcích ČR, probíhají v Hluku již více jak čtyři roky.

Zpravidla druhý pátek v měsíci se sejdě skupina lidí z Hluku a širokého okolí (ano, na večery chval přijíždí mnoho lidí z okolních vesnic), kteří skrze hudbu a slovo uctívají Boha. Nejedná se o klasickou mši, chvály nejsou vedeny duchovním správcem farnosti. V Hluku je vše organizováno dobrovolníky – křesťanskou mládeží a především hudební skupinou Capella, která provází celým večerem.

Hlucké večery chval jsou vždy tematicky zaměřeny (svatba, zahradní slavnost, požehnání) a mají určitou „dynamiku“. Chvály střídá čtení z Písma či krátká katecheze. Velký prostor zaujímá prostor pro rozjímání duchovních textů. V průběhu večera jsou vysloveny také osobní chvály, prosby a díky. Díky Capelle vedené Václavem Elsnerem dostává modlitba (pro někoho rozjímání či meditace) jiný rozměr... Po skončení večera jsou vždy všichni přítomní zváni na čaj do „pastoračního centra“.

Není možné přiblížit atmosféru těchto setkání jinak než pozváním na některý z nadcházejících večerů, neboť večery chvály musí každý prožít, aby poznal.

Jste proto srdečně zváni na první večer chval roku 2013, který se uskuteční v pátek 11. ledna od 20.00 hodin v kostele sv. Vavřince v Hluku.

V případě, že tento koncert nestihnete, na webových stránkách www.vecerychval.cz si můžete vyhledat termín dalšího setkání a o večeru chval se více dozvědět. Vůbec nevádí, že modlitby neznáte, texty písní jsou dataprojektorem promítány na plátno, takže se snadno můžete připojit, anebo se v doprovodu krásných zpěvů ponořit do vlastních hovorů nejen s Bohem.

Iveta Mátlová, Foto: Štěpán Mitáček

Oblíbené besedy seniorů v roce 2012

Pomalu obracíme poslední listy v kalendáři, blíží se konec roku. Jistě se bude každý z nás otáčet, co dobrého, či zlého nám ten stávající rok přinesl. Přichází čas bilancování.

Přesto, že nás dříve narozené provázejí různé zdravotní potíže, snažíme se alespoň na chvíli zapomenout. Scházíme se společně na našich besedách, kam se jdeme vždy rádi pobavit a chvíli na všechny starosti zapomenout. Scházíme se pravidelně každý měsíc, teď již to bude po padesáté osmé.

Organizační výbor připravuje plán vždy na půl roku předem. S pečlivostí se snaží připravit kulturní program na každou besedu. Při vzájemné spolupráci se nám daří, nehledě na osobní čas, pobavit naše příznivce. Ti jsou z řad domácích i okolních, kteří se k nám rádi vrací.

Beseda, která se uskutečnila 2. října 2012, se nesla v duchu „Mezinárodního dne seniorů“. Svoji účastí nás potěšila členka Rady zlínského kraje, Mgr. Tatyána Nersesjan, která pracuje na úseku sociálního odboru. Ve svém projevu, mimo seznámení s činností, ocenila i naši obětavou práci s uspořádáním společných besed. To, že se o nás ví, je zásluha pan Radka Bartoníčka, který se svou kamerou pečlivě natáčí všechno naše dění. Také díky internetu naši činnost s velkým zájmem sledují rodáci

žijící mimo Hluk, z okolních obcí, ale i ti, kteří jsou až za mořem.

Ocenění naší práce se nám dostalo pozváním na zasedání Evropské rady do Štrasburku, kde probíhalo schvalování

rozpočtu na příští rok. Výběr účastníků byl z Olomouckého a Zlínského kraje. Mezi 64 seniory byli i naši dva členové, kteří se zasedání zúčastnili. Potěšující bylo, že o naši činnosti mnozí z účastníků zasedání věděli. To bylo velkou odměnou pro nás všechny.

Poděkování proto patří všem, kteří mají zásluhu na našich oblíbených a zdařilých besedách.

Přeji vám všem prožití klidných a radostných svátků vánočních a do dalšího nastávajícího roku 2013 pevné zdraví a mnoho úspěchů v osobním životě.

Ještě na závěr pozvání na Silvestra:

Kde: na tvrzi

Kdy: 31. 12. 2012

Začátek: v 19.00 hodin

Za seniory Emílie Morozová

Foto: Štěpán Mitáček

Místní výstava drobného zvířectva

Třetí týden v říjnu se školní dvůr již tradičně zaplnil králíky, holuby, drůbeží a dalšími drobnými zvířaty. Český svaz chovatelů, Základní organizace ČSCH Hluk zde pořádala každoroční výstavu drobného zvířectva, které se zúčastnilo čtyřicet chovatelů ze Slovácka a osm

z nedalekého Slovenska, především z Bošáce a Moravské Lieskové.

Za netradičně hezkého počasí, si mohli návštěvníci prohlédnout 19 druhů holubů, 132 králíků různých druhů a barevných rázů a 9 voliér s drůbeží. V letošním roce udělili posuzovatelé 46 čestných cen a čtyři ceny mladým chovatelům do 18. let. Laickou veřejností byla nejvíce obdivována morčata.

Pro návštěvníky byl připraven výborný guláš i tombola, kterou ocenily zejména děti. Ty si odnášely kaktusy, krmení, holuby a jistě se těší na třetí říjnový týden příštího roku.

IMat

Výstava ČZS Hluk

V neděli 23. 9. 2012 se v Hluku na tvrzi konal 4. ročník výstavy Ovoce, zeleniny, květin a výpěstů ze zahrádek pořádaný místní organizací zahrádkářů.

Dříve se v Hluku pořádávaly výstavy ovoce a zeleniny a v roce 2009 byly po několikaleté odmlce obnoveny. Letos bylo vystaveno 334 vzorků nejrozličnějších druhů ovoce, zeleniny a květin. Kdo by si myslel, že na výstavě najde pouze běžné druhy, mýlil by se. Návštěvníci mohli spatřit třeba borůvkorajčata, zvonkové papričky nebo také ačokču (paprikookurku). Rozmanité výpěstky aranžovala paní Marie Hájková za pomoci zahrádkářů, jejich manželek a seniorů. Hlucké zahradnictví u Vaškoviců představilo 72 druhů rostlin na různé účely. Pan Ryška vystavoval 38 druhů kaktusů. Součástí výstavy byla i ukázka života včel a jejich produktů. Za místní včelaře „držel stráž“ Bohumil Šesták, který odpovídal

na všetečné otázky nejen dětí. Návštěvníci měli možnost prohlédnout si lidové ornamenty v provedení paní Hrbáčkové. Odpoledne zpestřil tancem a zpěvem dětský folklorní soubor Žarůžek za doprovodu houslí v podání Veroniky Hrošíkové.

Děti z mateřské školy vytvořily pro výstavu práce na téma ovoce, zelenina a přicházející podzim a jejich výtvary byly součástí výstavy.

Výstavu zhlédli nejen místní občané, ale i děti z mateřské školy a žáci základní školy.

Po ukončení výstavy byly poskytnuté výpěstky darovány Mateřské škole v Hluku a místnímu seniorskému domu.

Rádi bychom poděkovali všem, kteří nám poskytli vzorky, a těm, kteří z nich přichystali výstavu. Také děkujeme dětskému folklornímu souboru Žarůžek, panu Ryškovi, Zahradnictví u Vaškoviců, paní Hrbáčkové a členům včelařského spolku. Velký dík patří našemu městskému úřadu za zapůjčení prostor hlucké tvrze.

Děkujeme všem návštěvníkům a těšíme se na další ročník!

Přejeme všem radostné a spokojené svátky vánoční, do nového roku hodně štěstí, zdraví a také bohatou úrodu na Vašich zahrádkách!

Za výbor zahrádkářů Fr.Uhlíř

Foto: Lukáš Baroň

CM Šefranica v Praze

Cimbálová muzika Šefranica, pracující pod základní uměleckou školou, vystupovala 11. listopadu na Svatomartinském koncertě pořádaném Konzervatoří Jana Deyla v Praze.

Tato škola vzdělává hudebně nadané žáky s poškozením zraku, studuje zde i Radim Vojtek, který absolvoval základní vzdělání v naší ZUŠce.

Radima veřejnost zná především jako výborného primáše a zpěváka cimbálky Šefranica. Na uvedeném koncertu se představil jako sólový houslista s Romancí L. van Beethovena a na závěr koncertu jako sólista Šefranice, což vyvolalo ovace publika a nadšení z výkonu celé muziky. Došlo i na přídavky, hosté nešetřili chválou a obdivovali přirozenou zpěvnost a muzikálnost muzikantů.

Muzika získala pozvání na další spolupráci, potěšil nás zejména následný dopis doc. PaedDr. Miloše Kodejšky z Univerzity Karlovy, který vysoce hodnotí úroveň muziky a připravuje její zapojení do programu vědeckého visegrádského projektu v příštím roce, jenž se zabývá teorií a praxí hudební výchovy.

František Říha

Františka Machová (1913–2005)

Antonín Zlinský si předsevzal zmapovat a přiblížit životy zajímavých a šikovných Hlučanů. Proč? Aby se na ně nezapomnělo, aby se o nich vědělo dále než v jejich rodinách. Aby se vědělo, kam tito lidé patřili, kde měli kořeny a kam tyto kořeny pokračují. Jak mně nedávno pan Zlinský napsal: „Smyslem celého mého plánu je zachytit život v minulém století na postavách těchto lidí a jejich rodin. V mém případě to budou řemeslníci, řezníci, pekaři, vinaři a dále ti, kteří se v Hluku starali o kroje a dělali do kultury.“ Jsem moc ráda, že můžeme v každém dalším čísle nahlédnout do kulturních dějin našeho města prostřednictvím příběhů těchto lidí. Vždyť některé z nich známe (nebo jsme znali), potkáváme, a teprve až nejsou mezi námi, pochopíme, že bychom rádi věděli více...

Iveta Mátlová

Paní Františka Machová, rozená Štefaníková, se narodila jako nejstarší dcera malorolníka Matěje Štefaníka (1887–1971) a matky Viktorie, rozené Šimkové (1895–1951), v rodinném domě v Boršické ulici č. 481.

V Hluku chodila na obecnou školu, kterou začala navštěvovat v roce 1920. Hned po vchození začala pracovat u firmy Baťa ve Zlíně, aby pomáhala v domácnosti. Je třeba připomenout, že v jejím útlém mládí zuřila 1. světová válka a otec v ní byl zraněn a vrátil se na začátku roku 1917. Bylo štěstí, že u nich bydleli babička a dědeček, kteří mladé rodině usilovně pomáhali. V roce 1917, v říjnu, se pak narodila sestra Marie (Jeřábková) a v roce 1919 druhá sestra Anna (Pašková).

V roce 1933 se Františka provdala za rolníka Františka Macha (1904–1962). V rodinném domku v Městečku žili ve dvou místnostech novomanželé spolu s rodiči manžela, Janem Machem (1869–1939) a Marií, rozenou Žajdlíkovou (1877–1963). Společně hospodařili na 5 ha, což bylo hodně práce a také jejich jediný příjem. V roce 1934 se jim narodil syn Antonín, který však na Vánoce 1953 havaroval na motorce a na následky zranění zemřel. S touto ztrátou milovaného člověka se rodina nikdy nesmířila a velmi těžce to nesla. Bylo mu teprve 19 a půl roku. V roce 1937 se pak narodil druhý syn Stanislav. Františka po narození dětí zůstala doma, přestala dojíždět do Zlína k Baťovi. Aby přispěla na domácnost do rozpočtu rodiny, učila se šít kroje u kmotřenky Masaříkové na Kopečku. To byl takový menší základ k jejímu dalšímu učení v tomto oboru.

Na začátku války se v hlučké škole

pořádaly kurzy strojního vyšívání. Podmínkou však bylo, mít svůj vlastní šicí stroj. Ten vlastnila sestra Anna, a tak se

obě dvě přihlásily. Anna to však brzy vzdala, ale Františka přesto pokračovala spolu s ženami z okolí – s paní Horňákovou, oběma Mariemi Mitáčekovými a Annou Říhovou. I když všechny byly na práce s krojem šikovné, výkonnosti paní Františky nedosáhly. Františka byla pilná a zarputilá, a tak se jí i vyšívání stalo osudem pro celý život.

Její starší sestra navštěvovala gymnázium v Uherském Hradišti a po absolvování odešla studovat do Brna

medicínu. Přišla však válka, školy byly uzavřeny, a proto odešla pracovat do zdravotnictví v Poličce. Po válce studium dokončila a jako odborná lékařka pracovala v nemocnici ve Frýdku-Místku na oddělení ušní, nosní, krční. Vdala se v roce 1957 za MUDr. Jaroslava Jeřábka z Frýdlantu nad Ostravicí.

Nejmladší Anna po ukončení základní školy sloužila u manželů Dorůškových, hlučských učitelů. V roce 1939 se vdala za učitele Antonína Pašku z Popovic. Ten však musel v roce 1951 z politických důvodů opustit republiku a odjel do Kanady. Po dvou letech se přestěhoval do New Yorku. Tady pracoval až do odchodu do důchodu. Anna zůstala v republice sama a povolení od našich úřadů k vystěhování dostala v roce 1964.

Velmi smutný byl pro rodinu hlavně rok 1951, protože ve věku 56 let zemřela Františčina maminka. V roce 1957 se oženil druhý syn Stanislav, který si vzal za ženu Marii Kožíkovou (1937), dceru Františka Kožíka (1906–1974) a Marie, rozené Hladníkové (1909–2005). Pan František Kožík se hrdě hlásil ke spisovateli Františku Kožíkovi, protože jednak nosil jeho jméno a také opravdu byl bratrancem spisovatele Františka Kožíka. Pan Kožík byl takovým nadšencem folklóru a spisovatele, že na jednom zasedání MNV navrhl, aby Babí Hora se přejmenovala na „Údolí Františka Kožíka“. Staňa se svojí manželkou mají 3 děti: Marii (1957), Bohdanu (1962) a Petra (1967). Na děti ještě přijde řeč v další části tohoto povídání. V dubnu 1962 zemřel manžel František ve věku 58 let a v roce 1963 pak manželova matka Marie ve věku 86 let. Paní Františce tak nastaly nové povinnosti.

Po manželovi zdědila členství v družstvu, a tak chodila pracovat na pole a to pouze v odpoledních směnách. Dopoledne opatrovala vnuky, protože jak syn, tak snacha byli zaměstnání. I při takové vytíženosti si nacházela chvíle hlavně v nočních hodinách na svoji nejoblíbenější činnost, to je vyšívání nebo šití krojů, případně jejich částí. Velmi těžce nesla i odchod své vnučky Bohdany do USA. Je pravda, že tam měla rodinu, ale její názor byl, aby rodina byla pohromadě. A v té době to vždy znamenalo odloučení na delší dobu. Bohdana byla nadšenou folkloristou. Navštěvovala hlucký kroužek a v USA si vzala za muže Marka Poláška, rovněž člena hluckého kroužku ze známé hlucké folklórní rodiny, který odešel do USA ve stejné době. I když se později rozešli, nepřátelé se z nich nestali. Nyní má za manžela Ivana Meryho z Vojnar u Bratislavy.

Její vyšívky, ať už to byly zástěrky, ubrusy a kostelní věci – oltářové plachty a podobně, šila nejen celé Československé republice, ale v mnoha případech měla i zahraniční zakázky, například do USA, Německa, Holandska. Pokud se týká výroby krojů, tak to byly rukávce, natahovačky, mužské krojové košile, fěrtochy, šorce, spodničky, obojky, plátěné mužské kalhoty k obyčejnému kroji a vše, co ke krojovému ustrojení patří. A nyní k jedné zvláštnosti v historii Hluku. Z domu Františky Machové byli vypraveni tři králové. Jak se to vůbec stalo? V roce 1981 se konaly Dolňácké slavnosti a za krále byl vybrán Petr Mach (1967), její vnuk. „Babička měla z toho velkou radost a dala se říct, že to byl i její sen“, vzpomíná na tuto dobu otec krále a její syn Stanislav Mach. „Hned začala šít kroje, aby vnuk byl v plné pa-

rádě. Zapojila se i do chystání růží, a to víc než měsíc před tím, než tato slavnost začala. Před slavnostmi se zabilo prasátko a těsně před tím se pekly u Jože Šimčíkového vdolečky. Některé zákusky se koupily a zbytek se dodělával doma, přičemž pomáhala celá rodina. V neděli brzy ráno se chystala výzdoba doma a hlavní organizátor výzdoby byl Dufka Matouš, známý znalec hluckého folklóru a hlucké společnosti vůbec, zaměstnán jako poštovník na místní poště. Během chvíle bylo na dvoře a v zahradě, kde se strojí kůň, cca 1000 lidí. Dům se stal zkrátka průchozím korzem. Před příjezdem královské družiny se divákům rozdávalo víno, vdolečky, zákusky, sliovovice a kdo chtěl, dostal také vodu na uhasení žízně. Vše za dozoru ČST, která toto natáčela pro Televizní noviny.“

Nejkrásnějším okamžikem je vždy doba, kdy družina přijede pro krále. Působí to hodně emotivně a pro rodinu je to zvlášť citové. Po odjezdu zůstala babička s panem Dufkou o samotě sedět v kuchyni a tady vzpomínali na doby jejich mládí. Plakali radostí nad tím, že to dnes takto dobře dopadlo. Samozřejmě přišla řeč i na jejich stáří a také na to, zda se za tři roky na Slavnostech potkají. Nostalgie, která tady zavládla, že je to snad jejich poslední jízda králů, se dala krájet. Osud byl však pro každého jiný.

Pan Dufka skutečně za dva roky zemřel, ale babička Machová byla stále čilá a šila si své kroje.

Přišel rok 1990 a z domu babičky byl vypraven jako král její pravnuček Stanislav Prachař z Boršické ulice č. 481. A do třetice v roce 1999 byla u vypravování jízdy králů i pro svého dalšího pravnučka Petra Macha mladšího. Vždycky na tuto akci ušila svým pravnučkům kroje a to jak mužský, tak ženský. Život se však dál ubíral svým vysokým tempem, až přišel rok 2005. Celou zimu šila babička kroje na Slavnosti, těch se však už nedočkala. Zemřela při plném vědomí dne 19. května 2005 po 92 letech života naplněného prací a starostmi o hlucký kraj. „Čest Tvoji památce. Nic z toho Tvého krásného, co jsi vytvořila, se neztratí, všechno zůstane zachované pro další generace, rodiny a společnosti,“ to jsou na závěr slova jejího syna Stanislava Macha.

Antonín Zlínský

Sbírka na granule pro odchycené psy

Přiblížil se čas Vánoc a to je doba, kdy se lidská srdce otevírají. A to nejen vůči lidem, ale třeba i zvířatům. Vždyť už naši předkové pamtovali se štedrověčerní nadílkou i na zvířecí obyvatele domu (...krávám po výslužce, kohoutovi česneku, hrachu jeho družce). Krávy už nemáme, slepice jen někteří, ale psi, ti i nadále zůstávají našimi dobrými přáteli. Ne všichni mají ale to štěstí, že je pro ně potrava stále nadosah.

A tak jsme si řekli, že vyrobíme pokladničku, do které mohou hodní lidé uložit drobný finanční dárek na granule pro odchycené psy. Bude umístěna v městské knihovně, tak až půjdete kolem, vzpomeňte si na smutné psí osudy...

Marie Plačková

Dne 25. prosince 2012 vzpomeneme 17. výročí, kdy nás navždy opustil náš drahý manžel, tatínek a dědeček, pan **Jaroslav Hložek**. Za tichou vzpomínku děkují manželka a děti s rodinami.

Čas plyne, nevrátí, co vzal, jen vzpomínky na Tebe zanechal.

Dne 24. září 2012 by se dožil 80 let pan **Václav Prachař**. Dne 8. října 2012 jsme vzpomněli 6. výročí jeho úmrtí. Za tichou vzpomínku děkují manželka a děti s rodinami.

Čas tiše plyne, jen vzpomínky zůstávají.

Dne 4. 1. 2013 vzpomeneme 6. výročí úmrtí pana **Josefa Basovníka**. S láskou vzpomínají manželka a děti s rodinami.

Dne 3. 12. 2012 jsme vzpomněli 70. narozeniny paní **Jarmily Buriánové**. Za tichou vzpomínku děkují děti s rodinami.

Kdo Tě znal, vzpomene, kdo Tě měl rád, nezapomene.

Dne 12. 1. 2013 vzpomeneme 1. výročí úmrtí paní **Marie Marečkové**. Za tichou vzpomínku děkuje všem, kteří s námi vzpomínají manžel a celá rodina.

Dne 5. prosince 2012 uplynuly 2 smutné roky, kdy nás navždy opustila naše maminka a babička, paní **Antonína Šimčíková**. Za tichou vzpomínku děkují děti s rodinami.

Odešel, ale zůstal v srdcích těch, kteří ho milovali.

Dne 23. 12. 2012 vzpomeneme nedožitých 70 let pana **Miroslava Burší**. Všem, kdo vzpomene s námi, děkují manželka Mirka a děti s rodinami.

Děk za to, čím jsi nám v životě byla. Za každý den, jenž jsi pro nás žila. Ta léta s Tebou prožítá nás budou provázet do konce života.

Dne 10. 1. 2013 vzpomeneme 11. výročí úmrtí, kdy nám odešla naše maminka a babička, paní **Anna Štefaníková**. Za tichou vzpomínku děkují synové, dcery a snacha s rodinami.

Čas se nezastaví, život jde dál, jen smutná vzpomínka zůstává nám.

Dne 31. 1. 2013 vzpomeneme 20. smutné výročí úmrtí pana **Ludvíka Bachana**. Dne 24. 2. 2013 vzpomeneme 3. smutné výročí jeho manželka paní **Františky Bačanové**. Za tichou vzpomínku děkují dcery Ludmila a Marta s rodinami.

Tmavý hrob je Tvým domovem. Už nikdy oči nezvedneš, Tvůj úsměv vítr vzal a nám jenom žal a bolest zanechal.

Dne 31. 12. 2012 vzpomeneme 4. výročí úmrtí mého drahého manžela, tatínka, dědečka a pradědečka, pana **Miroslava Nemravy**. S láskou vzpomínají manželka a dcery s rodinami.

Odešels, ale zůstal jsi v srdcích těch, kteří Tě měli rádi.

Dne 6. ledna 2013 vzpomeneme 5. smutné výročí úmrtí našeho drahého manžela, otce, dědečka, bratra, švagra a strýce pana **Jana Svadbíka**. Všem, kdo vzpomene s námi, děkuje manželka, syn s rodinou, dcera, sestra s rodinou a ostatní příbuzní.

Utichlo srdce i hlas, měl jsi rád život, práci i nás.

Dne 21. 11. 2012 jsme vzpomněli 1. smutné výročí úmrtí pana **Ludvíka Blahy**. S láskou a úctou vzpomíná manželka, syn a dcera s rodinou.

Již není mezi námi, již není slyšet známý hlas. Nám zůstalo jen vzpomínání na toho, kdo rád žil a měl nás tolik rád.

Dne 10. 1. 2013 vzpomeneme 5. smutné výročí úmrtí pana **Jaroslava Prachaře**. S láskou vzpomínají manželka, děti a celá rodina.

Kdo pro nás tolik lásky měl – ten v našich srdcích nezemřel.

Dne 8. ledna 2013 vzpomeneme 16. smutné výročí, kdy nás navždy opustil náš tatínek, syn a bratr, pan **Ing. Jindřich Mitáček**. Děkujeme všem, kteří jste ho měli rádi a spolu s námi mu, prosím, věnujte tichou vzpomínku. Děkují děti, rodiče, bratr s rodinou a ostatní příbuzní.

Léta plynou jak voda a my Tě máme pořád v srdci i v myšlenkách.

Dne 11. 1. 2013 uplyne 17 let od úmrtí naší manželky, maminky a babičky, paní **Františky Hyblerové**. S láskou vzpomínají manžel, děti a celá rodina.

Čas ubíhá a nevrací, co vzal, jen láska, úcta a vzpomínky v srdcích žijí dál.

Dne 25. 12. 2012 tomu budou 4 roky, co nás navždy opustil můj manžel, náš tatínek a dědeček, pan **Jaroslav Šimčík**. Za tichou vzpomínku děkuje manželka, syn a dcera s rodinami.

Smutný je domov, když ho opustil ten, který ho budoval, rád v něm žil a pracoval.

Dne 27. 12. 2012 by oslavil své 70. narozeniny náš drahý syn, manžel, tatínek, dědeček a pradědeček, pan **Antonín Míšek**. S láskou a úctou vzpomínají maminka, manželka, dcery a syn s rodinami.

Dne 2. 1. 2013 by se dožil 100. narozenin pan **Josef Šimčík**. S láskou vzpomíná manželka Františka, synové Josef a František s rodinami.

Čas tiše plyne, nevrátí, co vzal, jen vzpomínky zůstávají.

Dne 21. října 2012 jsme vzpomněli 15. výročí odchodu na věčnost pana **Františka Libosvára** a 10. prosince 2012 uplynulo 10 let, co ho následovala jeho vnučka **Jana Hlaváčová**. S láskou vzpomíná celá rodina.

Dne 5. listopadu 2012 jsme vzpomněli 6. výročí, co nás navždy opustil manžel, otec, dědeček a pradědeček, pan **Antonín Prajza**. Za vzpomínku děkuje manželka a děti s rodinami.

Tak, jak Ti z očí zářila láska a добрota, tak nám budeš chybět do konce života...

Dne 16. 12. 2012 jsme vzpomněli 12. smutné výročí úmrtí naší drahé manželky, maminky a babičky, paní **Anežky Šimčíkové**. S láskou vzpomínají manžel, děti s rodinami a všichni, kdo ji měli rádi.

Čas pomalu plyne, jen vzpomínky zůstávají.

Dne 26. 11. 2012 jsme vzpomněli 2. výročí úmrtí paní **Zdenky Pospíškové**. Za tichou vzpomínku děkují manžel a dcery s rodinami.

Čas plyne a nevrátí, co vzal, jen vzpomínka v srdci zůstává dál.

Dne 25. 12. 2012 vzpomeneme 20. smutné výročí úmrtí paní **Anny Pospíškové**. Za tichou vzpomínku děkuje manžel a synové s rodinami.

BLAHOPŘÁNÍ

Dne 25. ledna 2013 oslaví naše maminka, babička a prababička, paní **Marie Pospíšková** své 90. narozeniny. Do dalších let jí přejí všechno nejlepší, hodně zdraví a Božího požehnání dcery a syn s rodinami.

Společenská kronika září – listopad 2012

NAROZENÍ:

Karolína Skopalová
Barbora Bartoníčková
Beáta Nezhybová
Michael Cícha
Adéla Mandíková
Nelli Novosadová
Eliška Novotná
Vojtěch Novotný
Václav Pochylý
Soňa Přerovská
Tomáš Zemek

ÚMRTÍ:

Ladislav Kopřiva
Marie Dufková
Vladimír Karásek
Ludmila Malůšová
Jaroslav Machálek
Karel Dietrich
Petr Hanák
Ludmila Nemravová
Antonína Rybníkářová
Vladimír Zbořil
Tomáš Pospíšil
Františka Dufková
Františka Žurová

SNATKY:

Robert Pavelka – Veronika Peprníčková
Dako Pavič – Táňa Bršílková
Jaroslav Malůšek – Olga Alexandrovna Klementěva
Tommaso Sambito – Zuzana Dohnalová
Jan Schneyder – Martina Svojsíková

Sestavila: Ludmila Horáková

Vítání občánků 24. 11. 2012 v obřadní síni přivítány 4 děti

Foto: Nezhybovi

HLUCKÝ sport

Fotbal – tabulky po podzimní části

Muži - I. A třída

1.	Nedachlebice	13	10	1	2	30	:	12	31
2.	Mladcová	13	8	1	4	36	:	23	25
3.	Dol.Němčí	13	7	3	3	35	:	21	24
4.	Újezdec	13	7	3	3	21	:	15	24
5.	Kvasice	13	7	1	5	24	:	21	22
6.	Bojkovice	13	6	3	4	30	:	25	21
7.	Žalkovice	13	6	2	5	26	:	24	20
8.	O.N.Ves	13	5	3	5	25	:	23	18
9.	Fryšták	13	4	4	5	18	:	18	16
10.	Březolupy	13	5	1	7	23	:	26	16
11.	Kněžpole	13	4	2	7	21	:	30	14
12.	Hluk	13	4	1	8	23	:	40	13
13.	Ořechov	13	3	1	9	19	:	32	10
14.	Přiluky	13	1	2	10	18	:	39	5

Muži - Okresní přebor

1.	Kunovice	14	11	0	3	48	:	10	33
2.	Vlčnov	14	10	2	2	38	:	18	32
3.	Drslavice	14	9	4	1	32	:	11	31
4.	1.FC Slovácko	14	8	3	3	26	:	19	27
5.	Šumice	13	7	2	4	24	:	17	23
6.	Bánov	14	6	3	5	29	:	28	21
7.	Břestek	13	6	2	5	26	:	32	20
8.	Nezdenice	13	4	4	5	32	:	31	16
9.	Hluk B	14	5	1	8	22	:	34	16
10.	Mařatice	14	4	3	7	24	:	33	15
11.	Kostelany n/M	14	3	5	6	30	:	41	14
12.	Kudlovice	14	4	0	10	21	:	40	12
13.	Polešovice	14	2	1	11	22	:	41	7
14.	Košíky	13	2	0	11	20	:	39	6

Dorost - Okresní přebor

1.	Nivnice	13	11	1	1	100	:	21	34
2.	Hluk	12	8	4	0	58	:	15	28
3.	Vlčnov	13	8	3	2	45	:	20	27
4.	Jarošov	13	7	3	3	48	:	19	24
5.	Staré Město	11	6	3	2	58	:	18	21
6.	Šumice	13	6	3	4	53	:	27	21
7.	Ostr.Lhota	13	5	4	4	38	:	37	19
8.	Újezdec	12	4	3	5	34	:	42	15
9.	Bánov	12	4	1	7	33	:	43	13
10.	Podolí	13	3	2	8	23	:	96	11
11.	Březolupy	13	3	0	10	32	:	70	9
12.	Prakšice	10	1	1	8	11	:	45	4
13.	Havříce	12	0	0	12	9	:	89	0

Starší žáci - Krajská soutěž

1.	Hluk	11	10	1	0	80	:	5	31
2.	Bojkovice	11	10	1	0	54	:	7	31
3.	Dol.Němčí	10	8	0	2	54	:	12	24
4.	St.Město	10	7	0	3	69	:	22	21
5.	KORYNA	11	6	0	5	59	:	33	18
6.	Kvasice	11	5	2	4	33	:	25	17
7.	Nedakonice	11	5	1	5	34	:	53	16
8.	Morkovice	11	5	0	6	35	:	42	15
9.	1.FC Slovácko-dívky	11	2	1	8	17	:	38	7
10.	Strání	11	2	1	8	24	:	48	7
11.	Boršice	11	1	1	9	26	:	87	4
12.	Uh.Ostroh	11	0	0	11	0	:	113	0

Mladší žáci - Krajská soutěž

1.	Hluk	11	11	0	0	88	:	5	33
2.	KORYNA	11	9	0	2	62	:	23	27
3.	Bojkovice	11	8	1	2	51	:	22	25
4.	Dol.Němčí	10	7	0	3	60	:	41	21
5.	Strání	11	6	0	5	38	:	37	18
6.	St.Město	10	5	1	4	50	:	23	16
7.	Morkovice	11	4	2	5	27	:	35	14
8.	Boršice	11	4	1	6	32	:	34	13
9.	Kvasice	11	2	2	7	36	:	64	8
10.	1.FC Slovácko-dívky	11	2	1	8	21	:	54	7
11.	Nedakonice	11	2	1	8	15	:	51	7
12.	Uh.Ostroh	11	0	1	10	2	:	93	1

Starší příprava - Okresní přebor

1.	O.N.Ves	8	6	1	1	67	:	39	19
2.	Dolní Němčí	8	6	0	2	72	:	42	18
3.	Tupesy	8	5	2	1	41	:	31	17
4.	Nivnice	8	5	0	3	70	:	47	15
5.	Vlčnov	7	4	0	3	62	:	63	12
6.	1.FC Slovácko	8	3	1	4	53	:	62	10
7.	Uh.Ostroh	7	2	0	5	42	:	55	6
8.	Hluk	8	1	0	7	34	:	64	3
9.	Spytihněv	8	1	0	7	57	:	95	3

Hledáte pro svoji rodinu nový domov?

Chcete bezstarostně prodat nemovitost?

Pokud uvažujete o koupi nebo prodeji nemovitosti, neváhejte a obraťte se na nás – JSME TU PRO VÁS!

Nabízíme Vám nadstandardní osobní přístup a jsme připraveni udělat maximum pro Vaši spokojenost.

O prodej Vaší nemovitosti se postaráme od A – Z.

Milan Bobčík
mbobcik@rksfinga.cz

Chcete mít každý rok to nejvýhodnější povinné ručení - nejenom co se týká ceny?

Chcete si pravidelně snižovat měsíční platby na Vaši hypotéku, nebo úvěr ze stavebního spoření?

Chcete mít neustále pod kontrolou aktuálnost životního pojištění a pojištění nemovitosti a domácnosti?

Neplatíte víc, než musíte!!!
V pravidelném - bezplatném servisu
Vašich finančních produktů dokážeme
ušetřit i tisíce!!!

Proto neváhejte – zavolejte.

777 007 078

MASÁŽE
Tel: 776 88 56 04

PEDIKÚRA
Tel: 777 118 117

KOSMETIKA
Tel: 777 118 117

**PRODLUŽOVÁNÍ
ŘAS**
Tel: 777 118 117

NOVINKA

Relaxace

v masážním
křesle

Alena Novotná

ALČA

kadeřnictví
modeláž nehtů

masáž bez maséra

úleva od bolesti svalů

masáž zad, nohou a rukou

snížení svalové únavy

uvolnění natažených svalů

podpora krevního oběhu

Hluk, 777 324 200

Zveme Vás do nově zrekonstruované

RESTAURACE

NA SPORTOVNÍ HALE V HLUKU

SNÍDANĚ, POLEDNÍ MENU, VEČEŘE
OSLAVY, SVATBY, ŠKOLENÍ, SMUTEČNÍ HOSTINY, ...
DVA SALONKY, DVĚ PARKOVIŠTĚ, WI-FI INTERNET
MOŽNOST PLATBY PLATEBNÍ KARTOU
PRODEJ ELEKTRONICKÝCH CIGARET
SÁZKOVÁ KANCELÁŘ TIPSPORT

PRODEJ KNEDLÍKŮ

Otvírací doba restaurace:
POB - 14 ÚT, ST ČT 8 - 22 PÁ SO 8 - 23 NE 8 - 21
Tel.: 777 581 981 www.facebook.com/Restaurace.hala.Hluk

GENERALI

Pojišťovna

Vám představuje menu pojištění pro:

Osoby - životní, úrazové a nemocenské
s možností sestavení balíčku na míru
dle vašeho přání

Majetek - rodinné domy, domácnosti
s bonusem za dobu bez škod,
bytové domy, podnikatelské objekty

Motorová vozidla - sazbu povinného
ručení snižují bonusy a další smlouvy
sjednané u Generali

Odpovědnost - provozní, profesní,
vůči zaměstnavateli i v běžném
občanském životě

Penzijní fond - uzavření smluv dle
aktuálních podmínek

Výhody: - bonusový systém za více smluv
- volba rizik dle Vašich představ
- přehled a optimalizace
stávajících smluv

Bližší informace Vám poskytne

Marie Slačáková obchodní asistentka

Tel. 725 29 89 24

Generali Pojišťovna a.s.
společnost koncesí

Ladislav Gahnerová vedoucí agentury
Plzeňská Ostrava 2, 2476, 688 01 Uherský Brod

Hlucksý zpravodaj. Vydává Město Hluk, Hřbitovní 140, 687 25 Hluk, IČ: 00290939. Počet výtisků 850 ks.

Grafické zpracování Vladimír Šopík, lvprint@lvprint.cz, tisk L. V. Print Uherské Hradiště tel.: 777 750 159, info@lvprint.cz.

Autor ornamentů Vladimír Šácha.

Příspěvky do zpravodaje zasílejte na MÚ Hluk Ing. Jitce Vackové, nebo Mgr. Ivetě Mátlkové na E-mail: kultura.hluk@seznam.cz

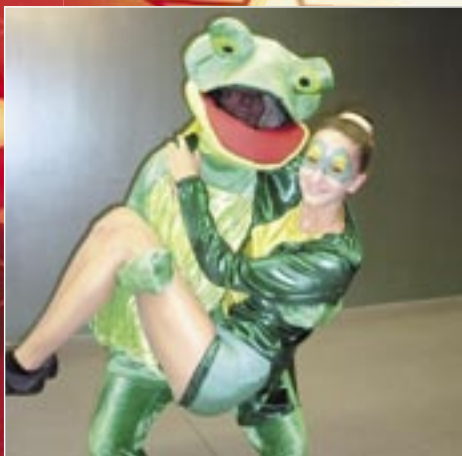
Zpravodaj řídí redakční rada. Příspěvky čtenářů neprochází jazykovou úpravou. Redakce si vyhrazuje právo na krácení příspěvků.

Uveřejněné názory a stanoviska nejsou vždy totožné s názory redakce.

Vychází čtvrtletně. Povoleno referátem kultury ONV v Uh. Hradišti MK ČR E 131 01.

Toto číslo vychází k 17. 12. 2012. Uzávěrka příštího čísla je 20. února 2013.

Hlucké mažoretky mistryně Evropy

Předvánoční Hluk

Vánoční jarmark a Mikulášské domky

Foto: Lukáš Baroň a Štěpán Mitáček